SVOBODA
Founded in 1893 in Jersey City, NJ
Published by the Ukrainian National Association

www.svoboda-news.com

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз

Рік 118, ЧИСЛО 33, П'ЯТНИЦЯ, 19 СЕРПНЯ 2011 РОКУ | 1893 | Vol. 118, No. 33, FRIDAY, AUGUST 19, 2011 | $1.00

Вітаємо з 20-річчям відновлення незалежної Української держави!

Україна обрала надзвичайно складний шлях державного будівництва

Шановні друзі!

Від щирого серця вітаю вас з великим святом – 20-ою річницею відновлення незалежності України.

20 років тому з великою надією та вірою ми стали на шлях розбудови власної незалежної держави. Шлях, який ми обрали тоді – шлях демократії та громадянського суспільства, – виявився надзвичайно складним і відповідальним. Адже він поклав на кожного з нас відповідальність за долю нашої Батьківщини, за добробут і процвітання її народу.

У ці святкові дні ми з глибокою повагою згадуємо всіх, хто „душу й тіло положив за нашу свободу" з часів княжої доби до сьогодення. Вічна їм слава і пам'ять! З такою ж повагою ми славимо тих, хто самовіддано розбудовує сьогодні незалежну, соборну українську державу. Серед них і ви, дорогі українці Америки.

Неоціненною була і залишається допомога і турбота, увага і сприяння, що їх надавала та продовжує надавати нашій державі українська громада Сполучених Штатів.

Сьогодні ваша участь у долі держави набуває виключного значення. За ваш проґресивний досвід, благодійну допомогу, проєкти з навчання української молоді, заохочення розвитку української мови та культури, за все це я хотів би щиро подякувати вам та висловити готовність до активної співпраці і подалі.

Українські дипломати в Організації Об'єднаних Націй постійно відчувають вашу дієву допомогу і багато в чому спираються в своїй непростій дипломатичній роботі на ваші мудрі поради та думки.

Европейська перспектива, розвиток стратеґічних відносин з центрами світової політики, в тому числі з США, є першочерговим завданням української дипломатії сьогодення, за незмінної підтримки з боку нашої закордонної громади.

Впевнений, що наша тісна взаємодія й надалі з успіхом сприятиме досягненню нашої спільної мети – щоміцнішому утвердженню Української держави у світі.

Сердечно бажаю вам, дорогі друзі, щастя, радости і добра. Слава Україні!

Юрій Сергеєв,
Надзвичайний і повноважний Посол,
Постійний представник України при ООН

Українці проводять акції протесту проти режиму Віктора Януковича

НЮ-ЙОРК

УККА

10 серпня перед будівлею Постійного представництва України в ООН відділ Українського Конґресового Комітету в Ню-Йорку провів акцію протесту проти численних порушень демократії в Україні, зокрема переслідувань провідників опозиції Юлії Тимошенко і Юрія Луценка.

Суд над Ю. Тимошенко оцінили як політично вмотивоване переслідування численні провідники Захо-

(Закінчення на стор. 3)

ЧИКАҐО

Лука Костелина

10 серпня відбулася протестна акція українців міста. Її організували Український Конґресовий Комітет Америки (відділ Ілиною) та Українська громадська організація „Помаранчева хвиля" (УГО), щоб висловити глибоке обурення з приводу арешту провідника опозиції Юлії Тимошенко та інших діячів України. Гасла на плякатах українською та англійською мовами висловлювали незгоду українців з

(Закінчення на стор. 3)

Акція протесту 10 серпня в Ню-Йорку перед будинком Постійного представництва України в ООН. *Фото: Степан Слуцький*

Демонстрація протесту 10 серпня в Чикаґо.

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Правозахисники утворили Комітет захисту від політичних переслідувань

КИЇВ – Українські правозахисники та дисиденти радянської доби заявили 4 серпня про створення Громадського комітету захисту від політичних репресій в Україні. Про це повідомили голова Харківської правозахисної групи Євген Захаров та колишній в’язень сумління Василь Овсієнко. Необхідність такого кроку вони пояснюють тим, що, починаючи з весни 2010 року, в Україні відновилися політичні переслідування опонентів чинної влади, зокрема проти членів організації „Тризуб“, які спиляли голову погруддю Йосифа Сталіна, колишніх урядовців Юлії Тимошенко, Євгена Корнійчука, Валерія Іващенка, Юрія Луценка. В. Овсієнко, який у радянські часи за свої політичні погляди відсидів у тюрмах 14 років, зазначив, що хоча зараз ситуація істотно різниться від того, що було в часи СРСР, проте інколи влада діє з суто радянським лукавством. *(Радіо „Свобода“)*

„Батьківщина“ заявляє, що міліція залякує її представників

КИЇВ. — Міліція залякує учасників віча опозиції біля Печерського районного суду. Про це 14 серпня заявив народний депутат від „Бльоку Юлії Тимошенко -„Батьківщина“ Юрій Одарченко. За його словами, з кожної области до наметового містечка опозиції прислали представників обласних управлінь міліції. „Вони підходять разом з працівниками зовнішнього спостереження Міністерства внутрішніх справ до представників обласних осередків партії „Батьківщина“, фільмують їх, запитують, звідкіля і чого приїхали, де працюють, – повідомив депутат. – Всі ці дії міліції спрямовані на те, щоб залякати людей і зробити так, щоб інші сюди не мали можливости приїжджати“. *(„Українська правда“)*

В. Янукович схвалив рішення суду щодо Р. Шухевича й С. Бандери

ТАВРІЙСК, Херсонська область. – 4 серпня Президент Віктор Янукович заявив, що не ставить під сумнів рішення суду щодо позбавлення звання Героїв України Романа Шухевича й Степана Бандери. „Я ніколи не ставив під сумнів рішення будь-яких судів“, – сказав В. Янукович, Він нагадав, що неодноразово говорив про важливість того, щоб минулій історії оцінку давали сучасні історики. *(„Українська правда“)*

„Ґазпром“ пропонує Україні знижку в обмін на Митний союз

СОЧІ, Росія. — Російський „Ґазпром“ пропонує розвивати співпрацю з Україною з урахуванням досвіду Білорусі. „На думку „Ґазпрому“, розвиток співпраці в газовій сфері міг би будуватися за тією ж моделлю, за якою ми працюємо з нашими білоруськими друзями“, – сказав голова енерґетичного концерну Олексій Мілер 15 серпня, на зустрічі з російським Президентом Дмитром Медведевим у його резиденції біля Сочі. Участь у зустрічі брав також міністер енерґетики та вугільної промисловости України Юрій Бойко, який представив пропозиції українського уряду. Голова „Ґазпрому“ пообіцяв їх вивчити. У чому полягають ці пропозиції, не повідомляється. Білорусь від 2012 року отримуватиме російський газ з знижкою, оскільки стала членом Митного союзу разом з Росією та Казахстаном. Україна досі відмовлялася від участи в Митному союзі в повному обсязі, оскільки віддає перевагу зоні вільної торгівлі з Европейським союзом. Позицію Києва недавно підтвердив у Берліні віце-прем’єр Сергій Тігіпко. Український уряд прагне перегляду контрактів на постачання російського газу, які були підписані в Москві 2009 року. У Києві вважають, що ці контракти не відповідають ринковим умовам та є невигідними. Російська сторона наполягає на чинності контрактів. На думку оглядачів, суперечка, очевидно, буде вирішуватися в арбітражному суді в Стокгольмі. Тим часом російський концерн „Ґазпром“ завершує переговори з купівлі білоруської державної компанії „Бєлтрансгаз“, що займається транзитом російського газу до Европи. Цьому передували суперечки між Москвою та Мінськом та відключення постачань газу Білорусі. Раніше „Ґазпром“ неодноразово заявляв, що хотів би отримати контролю і над українськими газотранспортними компаніями. Через Україну постачається 80 відс. російського газу до Европейського союзу. *(„Німецька хвиля“)*

Пам’ятник Кобзареві демонтують для ремонту

ДНІПРОПЕТРОВСЬК. – У Дніпропетровську демонтують пам’ятник Тарасові Шевченкові, що на Монастирському острові. Монумент, за визнанням фахівців, потребує невідкладного ремонту. Пам’ятник вирішили зняти з постаменту, розпиляти, а потім зайнятись його відновленням. Опозиція висловлює підозру, що монумент може зникнути назавжди, місце 50-річної чавунної скульптури займе інша, нова скульптура Т. Шевченка. Фахівці об’єднання „Південмаш“ пропонують відлити її з бронзи. „Така фігура буде довговічніша і легша“, – сказав представник заводу Федір Майстренко. *(Радіо „Свобода“)*

В. Янукович пропонує скоротити чисельність війська

КИЇВ. — Президент Віктор Янукович пропонує скоротити загальну чисельність Збройних Сил України на 8,000 осіб. Відповідний законопроєкт зареєстрований 12 серпня у Верховній Раді. Скорочення має відбутися протягом 2012 року. Зокрема буде звільнено 5,000 військовослужбовців. Загальна чисельність Збройних Сил станом на 31 грудня 2012 року складе 184 тис. осіб. *(„День“)*

Львів’яни впорядковують цвинтарі в Польщі

ЛЬВІВ. — Добровольці молодіжного табору „Вирій“ і члени Об’єднання українців у Польщі взяли участь у впорядкуванні кладовища воїнів Української Повстанської Армії в горах Бещади, поблизу колишнього села Воля Волоцька (тепер територія Підкарпатського воєводства). Як розповів 16 серпня голова постійної комісії з питань евроінтеґрації, транскордонного співробітництва і зв’язків з українцями за кордоном Львівської обласної ради Святослав Шеремета, останній притулок на цьому високогірному цвинтарі знайшли близько 50 вояків УПА. Невдовзі тут постане меморіял. До речі, Воля Волоцька — одне з 19 місць на території сусідньої держави, котрі, відповідно до протоколу, підписаного торік у Варшаві Державною міжвідомчою комісією з питань увічнення пам’яті жертв війни і політичних репресій при Кабінеті міністрів України та Радою охорони боротьби та мучеництва Польщі, плянує упорядкувати українська сторона. Наразі львівські добровольці – пластуни й студенти-політехніки – прибрали цивільні українські кладовища в Жукові і Подемні. Добровольчий рух фінансово підтримує Львівська обласна рада: на проведення молодіжних таборів з бюджету-2011 виділено 40 тис. грн. *(„День“)*

Пляґіятори з Києва і Москви

КИЇВ. – Коли 28 червня у Києво-Могилянській академії відбулося традиційне вручення дипломів випускникам, з промовою до них звернулася секретар Ради національної безпеки та оборони Раїса Богатирьова. Досить швидко з’ясувалося, що значну частину промови вона переписала з промови глави корпорації „Apple“ Стіва Джобса перед випускниками Стенфорду у 2005 році. „Українська правда“ 4 серпня запропонувала відеоролик, який дозволяє в цьому переконатися. Подекуди Р. Богатирьова навіть не змінила порядок слів. Доктор філософських наук Михайло Мінаков ствердив: „В політиці плаґіят нищить сам фундамент політичної комунікації. Політика – спілкування заради спільного блага. Пляґіят – це удар по довірі, по репутації окремого політика і по довірі між громадянами“. До речі, 5 серпня американська газета „Вашінґтон Таймс“ повідомила, що 16 з 20 сторінок ключової частини дисертації Володимира Путіна на здобуття ступеня кандидата економічних наук були переписані в 1997 році з статті „Стратегічне плянування і політика„ професорів Віліяма Кінґа і Дейвида Кліланда, опублікованої в 1978 році. Діяграми і графіки в дисертації прем’єра повністю збігаються з американськими. *(„Українська правда“)*

Українські альпіністи загинули у Північній Осетії

КИЇВ. — В горах Північної Осетії, в Цейській ущелині, з гори Уіл-Пата зірвалися два українські альпіністи зі Львова. У Міністерстві закордонних справ України 12 серпня підтвердили їхню загибель. Генеральне консульство України в Ростові-на-Дону перевірило цю ситуацію і зробило все необхідне для перевезення тіл загиблих на батьківщину. На місці трагедії працювали 11 рятувальників. Трагедія сталася на висоті близько 3,500 метрів. Альпіністи почали спуск з вершини гори. Після того, як вони вийшли на маршрут, зв’язок з ними було втрачено. Про трагедію повідомила інша група альпіністів, яка бачила, як зірвалося двоє людей з гори. У Північній Осетії в той час відбувався великий збір альпіністів з країн СНД. *(„Кореспондент“)*

В. Янукович і Д. Медведєв не кажуть, про що домовилися

СОЧІ, Росія. — 11 серпня Президенти Росії та України Дмитро Медведшв і Віктор Янукович зустрілися в резиденції „Бочаров Ручей“. Хоч про результати цієї зустрічі нічого не відомо, оглядачі припускають, що обидва керівники по-різному дивляться на деякі питання.

Ще перед зустріччю, оглядаючи олімпійські об’єкти в Сочі, В. Янукович згадав про накопичені суперечності у взаєминах з Росією: „Ми прагнули і завжди будемо прагнути до вирішення будь-яких питань. Ми „приречені“ їх розв’язувати“.

Серед таких суперечливих питань – ціни на газ та співпраця в рамках Митного союзу. Саме ці питання більшість експертів визначали як такі, що обговорювали президенти.

Про суттєві протиріччя у газовому питанні може свідчити і те, що перед самою зустріччю В. Янукович сказав, що Україна та Росія мають переглянути ціни на газ, „не вдаючись до судової процедури“.

Російське видання „Комерсант“ припускає, що це свідчить про готовність України йти з газовими угодами від 2009 року до суду.

Президенти проговорили за зачиненими дверима до пізнього вечора, заяв з приводу результатів переговорів не зробили. Немає також інформації про те, що за підсумками перемовин вдалося підписати якісь документи.„Комерсант“, з посиланням на власні джерела в українському уряді пише, що після минулорічного піднесення після приходу до влади в Україні В. Януковича взаємини Києва та Москви прохолодні настільки, що не виключена нова „газова війна“.

Непевності ситуації додає і те, що наступного року в обох країнах пройдуть вибори: в Україні – парламентські, у Росії – президентські.

Вже перед самою зустріччю з’явилася інформація про нове можливе питання порядку денного – арешт колишнього прем’єр-міністра України Юлії Тимошенко в рамках розгляду справи про укладання нею контрактів на постачання газу з Росії.

Втім, в офіційній частині зустрічі про українську опозиціонерку президенти не згадували. Одразу після того, як Ю. Тимошенко змінили запобіжний захід на арешт, Міністерство закордонних справ Росії заявило, що угоди, підписані Ю. Тимошенко і В. Путіним у 2009 році, були укладені законно і за вказівками президентів обидвох країн. (*Бі-Бі-Сі*)

Українці проводять акції протесту проти режиму Віктора Януковича

Під час акції протесту в Нью-Йорку звучали пісні борців за волю України. Праворуч – Аскольд Лозинський.

Президент Українського Народного Союзу Стефан Качарай і скарбник Рома Лісович під час акції протесту в Нью-Йорку. Фото: Степан Слуцький

Транспаранти чітко визначили позиції учасників акції протесту в Нью-Йорку.

НЮ-ЙОРК...

(Закінчення зі стор. 1)

ду, зокрема уряди США і Європейського союзу.

Під час акції виступили відомі діячі української громади в США – президент Світової конференції українських державницьких організацій Аскольд Лозинський, президент УККА Тамара Олексій, голова Відділу УККА в Нью-Йорку Іванка Заяць, голова Організації оборони чотирьох свобід України Михайло Козюпа, уповноважений зовнішніх взаємин Відділу УККА в Нью-Йорку Адріян Длябога.

Учасники віча закликали негайно звільнити провідника опозиції Ю. Тимошенко, засуджували антидемократичний режим Віктора Януковича.

ЧИКАҐО...

(Закінчення зі стор. 1)

діями режиму Віктора Януковича.

Акція відбулася на площі перед Культурним осередком. Під час протесту звучали вислови ганьби на адресу сучасної влади в Україні.

Опісля всі перейшли до авдиторії Культурного осередку, де розпочалося віче молитвою, яку провів парох катедрального собору св. о. Миколая ректор о. Богдан Налисник. Ведення акції перебрав голова „Помаранчевої хвилі" Ігор Худик, який заявив, що діяспора вимагає негайно звільнити Ю. Тимошенко та Юрія Луценка, повернути звання Героїв України Романові Шухевичеві та Степанові Бандері, припинити тотальну русифікацію держави, переслідування істориків та правозахисників.

Голова Ілінойського відділу УККА д-р Олесь Стрільчук виступив з заявою про те, що УККА проводить подібні акції у цілій Америці. Вони вже відбулися в Ню-Йорку та Канаді.

Марта Фаріон охарактеризувала сучасну владу в Україні, називаючи її олігархічною, корупційною, антидемократичною, антиукраїнською. Вона підкреслила, що сучасна влада нищить українську культуру, зневажає українську мову, переписує на свій лад українську історію.

Слово мали також Юрій Сорока, Олег Музика, Лука Костелина, Роман Яцківський, Марія Васько, д-р Юрій Мельник, Нестор Коваль, д-р Василь Трухлий та інші.

Була пропозиція організувати маштабну демонстрацію, щоб висловити сучасній владі своє недовір'я до неї та обурення з приводу її антиукраїнських, антидемократичних та репресивних дій. Резолюції віча зачитав І. Худик. Вони будуть вислані до влади в Україні і відповідних чинників в Америці.

Віче закінчилося співанням національного гимну України.

Акція записана на відеострічку, про що подбала Наталія Фіґель.

Удар по репутації України

Арешт Юлії Тимошенко сколихнув світову громадськість. Посол Европейського союзу в Україні Жозе Мануель Пінту Тейшейра повідомив 8 серпня в Печерському суді Києва, що судовий розгляд кримінальної справи Ю. Тимошенко викликає велике занепокоєння в Европі. Міністерство закордонних справ Великобританії заявило, що стурбоване арештом Ю. Тимошенко. Негайно звільнити Ю. Тимошенко закликав уряд США. Таких заяв протягом 6-7 серпня було поширено чимало. Водночас, схоже, Президент України Віктор Янукович і його оточення не те, що дослухатися, а навіть реаґувати на них не знають як. Як позначиться на репутації України ситуація навколо судового процесу й арешту Ю. Тимошенко? З цим запитанням УНІАН звернулося до експертів.

Олександер Сушко, директор Інституту евроатлантичної співпраці:

Це найсерйозніший удар по репутації нашої держави за останні роки. Ув'язнення провідника опозиції є очевидною ознакою дуже серйозних негараздів з верховенством права. Ні в кого не залишається сумнівів у політичній природі цієї справи. Це є головним фактором сприйняття справи Юлії Тимошенко за кордоном.

Володимир Огризко, міністер закордонних справ України у 2007-2009 роках:

Гадаю, цій ситуації найбільше та найголосніше аплодують у Москві, сподіваючись, що через це наші евроінтеґраційні справи почнуть поступово перетворюватися в туман. Це був би найгірший сценарій, який тільки можна уявити. І я дуже не хотів би, щоб в европейських країнах поставили на терези з одного боку – евроінтеґрацію великої держави, а з другого – конкретну судову справу. Я сподіваюсь, що такого рішення вони не приймуть.

Богдан Соколовський, колишній представник Президента України з міжнародних питань енерґетичної безпеки (2008-2010 роки):

Захід насамперед стурбований українським правосуддям, а не тим, що стоїть за конкретним прізвищем. Я спілкувався з своїми колегами з США і Европи. Там велике нерозуміння того, що відбувається. По-моєму, В. Янукович у ранзі Президента всього не розуміє. Але він розуміє, у яку халепу сам потрапив, і фактично зараз втягується вся держава.

АМЕРИКА І СВІТ

Б. Обама привітав В. Януковича з Днем Незалежности України

ВАШІНҐТОН. — Президент США Барак Обама 17 серпня привітав Президента України Віктора Януковича і всіх українців з Днем Незалежности. „Від імені народу США я вітаю вас і народ України з 20-ою річницею Незалежности, яку ви відзначаєте 24 серпня, – йдеться в листі Б. Обами. – 20 років тому народ України отримав втрачені незалежність і свободу, яких він так довго прагнув. Всі американці, зокрема ті, хто приїхав в нашу країну з України, вітали цю подію. З тих пір США підтримували демократичний розвиток та европейські прагнення України і продовжать це робити, поглиблюючи наше стратегічне партнерство. Народ США приєднується до мене у святкуванні української незалежности і в надії на зростання можливостей для всіх українців". 4 липня Президент України В. Янукович надіслав поздоровлення Президентові США Б. Обамі, в якому привітав його з 235-ою річницею Незалежности США. *(Радіо „Свобода")*

Б. Обама продовжив термін дії закону, що обмежує торгівлю з Росією

ВАШІНҐТОН. – 15 серпня Президент США Барак Обама вирішив продовжити термін дії закону, який обмежує торговельні відносини з Росією. Також у списку країн, крім Росії, які становлять загрозу для США, названі Білорусь, Іран, М'янмар, Судан, Зімбабве, Сирія, Північна Корея і Лібія. Росія потрапила у цей перелік у 2000 році через експорт високозбагаченого урану, Білорусь – у 2006 році за руйнування демократичних інститутів. Продовження терміну дії закону було технічним. „У разі закінчення терміну дії закону виникне значна загроза національній безпеці, зовнішній політиці та економіці США. Положення закону повинні діяти після 17 серпня 2011 року. Відповідно до чинного законодавства, я продовжую термін дії закону на один рік", – йдеться в тексті постанови Президента Б. Обами. *(Російська Служба Новин)*

А. Меркель і Н. Саркозі пропонують економічний уряд еврозони

ПАРИЖ. — Канцлер Німеччини Анґела Меркель та Президент Франції Ніколя Саркозі у намаганнях покласти край борговій кризі у країнах еврозони 16 серпня запропонували низку нових заходів для зміцнення евро. Промовляючи після зустрічі у Парижі, вони сказали, що запропонують більше політичної інтеґрації, створивши спільний економічний уряд для еврозони. Нова Рада еврозони складатиметься з голів держав та урядів усіх 17 країн, де в обігу евро. Вони хочуть, щоб Рада збиралась на зустрічі двічі на рік. Головуватиме на них нинішній голова Ради Европейського союзу Герман ван Ромпей. Обидва провідники сказали, що попросять членів еврозони збалянсувати свої бюджети до літа 2012 року, але виключити випуск еврооблігацій. Вони також запропонували запровадження нового податку на фінансові акції в межах еврозони. Фінансові ринки неґативно відреаґували на підсумки зустрічі провідників Німеччини та Франції. Деякі інвестори сказали, що очікували рішучіших кроків. Повідомлення про слабке економічне зростання Німеччини, викликало подальші питання щодо міцности економіки еврозони. До того ж, минулого тижня оприлюднено цифри, які демонструють, що економічне зростання у Франції у період між квітнем і червнем зупинилося. Провідники Німеччини та Франції разом з Европейським центральним банком чинять тиск на так звані „периферійні" держави еврозони, у яких боргові проблеми є найгострішими, аби ті розширили заходи жорсткої економії і збалянсували свої бюджети. *(Бі-Бі-Сі)*

Ринки виросли після заборони спекуляцій

НЮ-ЙОРК. — Світові фондові ринки завершили тиждень коливань на позитивній ноті. Ринки зросли завдяки більшій упевнености в стабільності еврозони і новинам про те, що в США в липні зросли обсяги роздрібних продажів. Під кінець торгів 12 серпня лондонський, паризький і франкфуртський індекси виросли на 2-4 відс. Додатковим стимулом для ринків стала оголошена кількома країнами – Францією, Італією, Еспанією і Бельгією – тимчасова заборона на „короткі продажі" цінних паперів, які належать банкам і фінансовим установам. Уряди цих країн побоюються, що подальші біржові спекуляції можуть підірвати стабільність їхніх фінансових систем. Востаннє США і Британія вдавалися до такого кроку 2008 року, після краху інвестиційного банку „Lehman Brothers". *(Бі-Бі-Сі)*

Президент Б. Обама відвідав середньозахідні штати

ВАШІНҐТОН. — Президент Барак Обама 15 серпня перебував у штаті Мінесота, звідки розпочав відвідини трьох штатів. Метою цієї поїздки було відповісти на критику, що він, мовляв, не зробив досить для покращення стану американської економіки. У Мінесоті він мав зустріч з представниками місцевого населення в місті Кенон-Фолсі. Наступну зустріч мав в сусідньому штаті Айова. В ситуації, коли безробіття в країні сягає понад 9 відс. робочої сили, Президент, як гадають, зосередить увагу на проблемі створення робочих місць і прискорення зростання економіки. Білий Дім заявив, що серед учасників зустрічі з Президентом були власники невеликих підприємств, родини, провідники приватного сектора, представники сільських організацій і державні службовці. У наступних днях Президент Б. Обама відвідав штат Ілиной. Популярність Президента Б. Обами впала до найнижчого дотепер рівня. За результатами опитування громадської думки, лише 39 відс. американців схвалюють те, як Президент дає раду з своїми обов'язками. *(„Голос Америки")*

Віце-президент США обговорить у Китаї ситуацію держборгу

ПЕКІН. —17 серпня віце-президент США Джо Байден прибув до Китаю з чотириденною візитою. У центрі уваги перебуватимуть економічні питання, адже Китай є важливим торговельним партнером США і найбільшим власником американського зовнішнього боргу. Пекін володіє американськими державними облігаціями на суму 1.2 трлн. дол. Після рішення Конґресу США про підвищення межі державного боргу Китай попередив Вашінґтон про потребу відмови від нарощування кредитної залежности. Після зниження аґентством „Standard & Poor's" кредитного оцінювання США Китай прагне ґарантій, що США послідовно зменшуватимуть свій бюджетний дефіцит. *(Радіо „Свобода")*

Палестинці передадуть ООН заяву в справі Палестинської держави

САРАЄВО, Боснія і Герцеґовина. — Президент Палестинської держави Махмуд Абас під час пресконференції в столиці Боснії і Герцеґовини Сараєві 16 серпня заявив, що заява в справі Палестинської держави буде передана Генеральному секретареві ООН Бан Кі-Мунові у вересні. М. Абас у Сараєві чинив тиск на офіційних осіб, щоб вони підтримали бажання палестинців мати свою державу. Він заплянував подорож до Лівану, де шукатиме навіть ще більшої підтримки для своєї ініціятиви. Боснія і Герцеґовина є одною з 10 непостійних членів Ради Безпеки ООН. М. Абас заохочує членів ООН, щоб вони визнали Палестинську державу, що включала б Західній берег, сектор Ґаза і Східній Єрусалим – райони, які Ізраїль зайняв під час війни 1967 року. Канцелярія прем'єр-міністра Ізраїлю Беніяміна Нетаняґу назвала крок М. Абаса „сподіваним, але жалюгідним". У заяві сказано, що М. Абас, „як здається, вирішив уникати прямих переговорів". Підтримувані США переговори між Ізраїлем і палестинцями зайшли в глухий кут у вересні минулого року після того, як закінчився мораторій на будівництво еврейських поселень на Західньому березі. Палестинці виступають проти поселень на території, яка має бути частиною їх майбутньої держави. *(„Голос Америки")*

Уламки американського гелікоптера потрапили до китайських інженерів

ВАШІНҐТОН. — Новий проєкт американських фахівців – секретний гелікоптер, який розбився у Пакистані під час спецакції США з знешкодження терориста Осами Бен Ладена, потрапив до рук китайських інженерів. Американці намагалися знищити гелікоптер, але його хвостова частина таки залишилася на місці катастрофи і потрапила до пакистанських спецслужб. Гелікоптер, зроблений за спеціяльною технологією, є невидимим для радарів. Відтак, пакистанські спецслужби дозволили китайським фахівцям зробити фотографії та навіть взяти з собою уламки гелікоптера. Про це повідомляють газети „Ню-Йорк Таймс" та „Файненшел Таймс", посилаючись на американських офіційних осіб. Речник армії Пакистану вже заявив, що ані Китай, ані будь-яка інша країна не мали доступу до гелікоптера. Генерал-майор Атхар Абас каже, що уламки гелікоптера знаходяться під охороною пакистанських сил безпеки, а інформацію, подану американськими виданнями, він назвав наклепом. *(„Голос Америки")*

Суд над Г. Мубараком перенесли

КАЇР, Єгипет— Суд над експрезидентом Єгипту Госні Мубараком і його синами перенесли на 5 вересня. Раніше на цю дату був призначений процес у справі колишнього глави Міністерство внутрішніх справ країни Габіба аль-Адлі. Суд таким чином об'єднав справи екс-президента Єгипту і колишнього міністра внутрішніх справ країни. Обох звинувачують у причетності до розстрілу демонстрантів під час повстання у січні-лютому цього року. Під час заворушень загинуло близько 850 осіб та понад 6,000 отримали поранення. Крім того, прийняте рішення припинити телевізійну трансляцію суду. Адвокати потерпілої сторони часто користувалися етером, щоб заявити про себе, висловити свої політичні переконання, що призводило до затягування засідань. 15 серпня в будівлі Академії поліції Каїру відбулося друге засідання у справі Г. Мубарака. Незважаючи на вжиті заходи безпеки, владі не вдалося уникнути сутичок між противорчими сторонами. У випадку, якщо звинувачення стосовно розстрілу демонструючих буде доведене, Г. Мубараку може загрожувати страта. Його сини звинувачуються в корупції. Вони можуть провести у в'язниці до 25 років. Г. Мубаракові, який правив Єгиптом майже 30 років, був змушений піти у відставку 11 лютого. *(„Кореспондент")*

У Торонто померла донька Степана Бандери

ТОРОНТО. — На 64-му році життя померла Леся Бандера – донька провідника Організації Українських Націоналістів (р) Степана Бандери. Онук провідника ОУН Стефко Бандера повідомив, що 16 серпня в Торонто не стало його тітки – Лесі Бандери. Л. Бандера народилась у 1947 році в Німеччині, де мешкав з родиною провідник проводу ОУН (р). У С. Бандери було троє дітей – Наталка, Андрій і Леся. *(УНІАН)*

Небезпека для США – терористи, які діють на самоті

ВАШІНҐТОН. — Президент США Барак Обама вважає, що нині дії терориста-одинака можуть становити більшу загрозу національній безпеці країни, ніж маштабна акція, яку могло готувати терористичне угруповання. Б. Обама 17 серпня наголосив, що спецслужбам складніше попередити дії терориста-одинака, ніж терористичної мережі. Як приклад він навів нещодавній подвійний теракт у Норвегії, який здійснила одна людина – Андерс Берінґ Брейвік. Президент Б. Обама також зазначив, що за 10 років, які минули з часу терактів 11 вересня 2001 року, США вдалося досягнути „значних успіхів" у боротьбі з „Аль-Кайдою". *(„Голос Америки")*

20 років тому, День Незалежности 24 серпня 1991 року у Києві

19 серпня 1991 року у Москві з метою повернення суспільства до попередніх порядків була здійснена спроба державного перевороту, оголошено про запровадження на пів року в окремих районах СРСР надзвичайного стану. Призупинялася діяльність всіх політичних партій, окрім Комуністичної партії Радянського Союзу, громадських організацій і рухів демократичного спрямування, заборонялися віча, демонстрації, страйки, запроваджувалася жорстка цензура над засобами масової інформації, призупинявся вихід газет.

Вранці того ж дня у Києві представник заколотників, зібравши командирів військових частин гарнізону міста, наказав виконувати всі розпорядження Москви, ультимативно зажадав підтримки заколоту з боку Верховної Ради та уряду Української РСР.

19 серпня Народний Рух України закликав співвітчизників не підкорятися волі заколотників, створювати структури активного опору, вдатися до всеукраїнського страйку. Увечорі 20 серпня Верховна Рада прийняла заяву, в якій зазначалося, що постанови комітету заколотників не мають юридичної сили на території Української РСР. 20 серпня Народна Рада — організована опозиція в парляменті — засудила державний заколот і закликала підтримати керівництво Росії у протистоянні з ним. 19-22 серпня масові віча протесту проти дій заколотників відбулися у містах України.

Провал заколоту стався 22 серпня. 24 серпня Верховна Рада України прийняла історичний документ виняткового значення для долі українського народу — Акт проголошення Незалежности України, у якому зазначалося: „Виходячи із смертельної небезпеки, яка нависла була над Україною в зв'язку з державним переворотом в СРСР 19 серпня 1991 року, продовжуючи тисячолітню традицію державотворення в Україні, виходячи з права на самовизначення, передбаченого Статутом ООН та іншими міжнародно-правовими документами, здійснюючи Декларацію про Державний суверенітет України, Верховна Рада урочисто проголошує незалежність України та створення самостійної Української держави — України".

За Акт проголосувала абсолютна більшість депутатів Верховної Ради. На геополітичній карті світу постала нова самостійна держава – Україна. На підтвердження проголошення незалежности Верховна Рада України вирішила провести 1 грудня 1991 року республіканський референдум. За його допомогою потрібно було невтралізувати політичні спекуляції противників української незалежности, які заявляли, що народ буцімто її не підтримує. На всеукраїнському референдумі кожен громадянин мав чітко відповісти на запитання: „Чи підтверджуєте Ви Акт проголошення незалежности України?"

З 37,885,600 громадян України, котрі були внесені до списків для таємного голосування, взяли участь у голосуванні 31,891,700 (84.18 відс.). З них позитивно відповіли 28,804,100 виборців (90.92 відс.).

Внесення синьо-жовтого прапора до Верховної Ради 24 серпня 1991 року.
Фото: The Ukrainian Weekly/Христина Лапичак

Віче перед Верховною Радою України 24 серпня 1991 року.
Фото: The Ukrainian Weekly/Христина Лапичак

Віктор Ющенко виступив в суді проти Юлії Тимошенко

КИЇВ. – Колишній Президент України Віктор Ющенко, виступаючи як свідок 17 серпня у Печерському суді столиці, заявив, що Юлія Тимошенко відмовилася від вигідної ціни на газ для України, яку запропонувала російська сторона під час переговорів, що тривали наприкінці 2008-го на початку 2009 років.

В. Ющенко фактично став на бік державного звинувачення у суді над Ю. Тимошенко. Він сказав, що хоча переговори були вкрай складними, „Ґазпром" спочатку запропонував ціну 250 дол. за 1,000 кубометрів газу, однак прем'єр відмовилася від таких умов. Після цього російська сторона не мала бажання зустрічатися з українською делеґацією на чолі з Ю. Тимошенко.

Наприкінці грудня 2008 року голова „Нафтогазу" Олег Дубина попросив про зустріч з Президентом, під час якої поінформував про попередню домовленість підписати угоду з ціною 250 дол. за 1,000 кубів і про те, що є шанси знизити її до 235 дол. Але Росії потрібно було мати проросійського провідника, тому сталася підміна національних інтересів політичною доцільністю.

Після виступу екс-президента Ю. Тимошенко відмовилася ставити йому запитання, щоб не влаштовувати суперечки між колишніми президентом і головою уряду. Вона сказала: „Я не буду ставити запитання, тому що не хочу, щоб у цьому суді судили Помаранчеву революцію. Я не хочу, щоб тут були склоки, з'ясування стосунків між колишніми Президентом і прем'єр-міністром. Те, що сказав Віктор Ющенко, хай залишиться на його совісті".

Ці слова присутні у залі депутати від „Батьківщини" зустріли оплесками, після чого Ю. Тимошенко додала: „Не хочу тішити Банкову".

В. Ющенко запропонував запросити на судові слухання прем'єр-міністра Росії Володимира Путіна і керівника „Ґазпрому" Олексія Мілера. Він також вважає, що газові угоди, підписані у 2009 році, треба анулювати.

Суд відмовив Ю. Тимошенко у витребуванні низки документів, які підтверджують відсутність у її діях на посаді прем'єр-міністра складу злочину.

„Для того, щоб з'ясувати істину, враховуючи, що ніякі бухгальтерські документи в кримінальну справу не залучено, ми просимо витребувати бухгальтерські документи, які або підтвердять, або спростують збитки від закупівлі технічного газу, до речі, як збитки не мають до мене ніякого відношення", – заявила Ю. Тимошенко на судовому засіданні.

Ю. Тимошенко назвала важливим для справи лист Генерального прокурора України Віктора Пшонки, висланий до глави Адміністрації Президента Сергія Льовочкіна, „в якому викладена позиція, яка підтримує позицію захисту, тобто записано, що директиви прем'єр-міністра не можуть вважатися директивами Кабінету міністрів". Також заявлена низка документів компаній „Нафтогаз України" та „РосУкрЕнерґо". *(УНІАН, Бі-Бі-Сі)*

Ще не вмерла Україна

20 років Незалежности України – термін невеликий. На початку його певна ейфорія охопила патріотів молодої держави на батьківській землі і за її кордоном. Минув час – і люди збагнули, що багато сподівань залишилися благими намірами. Багато хто тепер переживає розчарування, навіть впадає у відчай, інші закликають до рішучих дій для подолання негараздів.

У 1991 році в Декларації про незалежність України стверджувалося національно-культурне відродження українського народу та підтверджувалися принципи Декларації про державний суверенітет з 1990 року щодо історичної свідомости і традицій, національно-етнографічних особливостей, функціонування української мови у всіх сферах суспільного життя, а також піклування про задоволення національно-культурних, духовних і мовних потреб українців, що проживають за межами України. Національні, культурні та історичні цінності, усе майно на території України були проголошені власністю народу. В економіці було визначено перехід від мілітарних виробництв до розвиненого споживчого сектора, прискореного розвитку легкої, харчової та інших галузей промисловости з метою поліпшення життя населення.

Початок виявився важким. Навіть через 20 років після проголошення незалежности Україна відчутно зменшила потенціял, який мала. Спостерігається наростання розриву між багатими і бідними. Суттєво погіршилася можливість доступу до соціяльних фондів споживання. Занепали освіта, охорона здоров'я, численні культурні програми.

Посилився вплив олігархічних структур, зросло майнове розшарування. Брак досвіду і часу неґативно позначилися на якості багатьох державотворчих систем, а відсутність політичної волі не дозволила виправити помилки. Заважає нестабільне і недосконале виборче законодавство, нереформованість сфери кримінальної юстиції, неналежне проведення адміністративної та адміністративно-територіяльної реформ. Вирішального значення набуло прагнення політичної еліти будь-що зберігати власний статус і примножувати багатства. Влада перестала навіть думати про обов'язок працювати для суспільства. Нормою стала діяльність влади, спрямована на збагачення тих, хто перебуває у проводі.

Останні місяці продемонстрували, що у теперішньої влади немає не те що стратеґії, а навіть тактики реалізації реформ. При цьому влада відверто зневажає державність української мови, не дбає про розвиток національної культури, намагається на догоду Москві переписати історію України. Жоден склад української влади навіть не намагався докладати зусиль до належної організації виконавчої та судової влади. Корупція стала для людей найкращим способом долання бюрократії.

Чи це усе означає, що ситуація безнадійна? Ні, не треба впадати у відчай. Усе ж за 20 років досягнуто чимало. Ціною великих зусиль вдалося зформувати відносно самостійну, здатну до автономного існування економіку, яка спроможна конкурувати на світових ринках, забезпечувати життя населення. Україна стала відомим у світі продавцем металу, аґрарної продукції, хемічної сировини.

На жаль, з радянських часів зберігся менталітет населення. Люди часто не дбають про самостійне створення для себе умов власного виживання, а намагаються вимагати, щоб ці умови створила держава. Але вже є нова хвиля. Це показав Майдан 2004 року, події 2010 року, так званий „податковий майдан", коли певний прошарок людей прагне власноруч будувати собі прийнятні умови життя. Протестні акції переходять від економічних, побутових вимог до загального незадоволення діями владних структур. Люди тепер не байдужі, вони вимагають максимальної прозорости влади, посилення боротьби з корупцією.

20 років для історії – короткий термін. Усе ж впродовж цих років незалежна Україна зміцнила своє місце у світі, її знають, з нею спілкуються. Не виправдалися надії власних і чужинських недругів – Україна не вмерла. І не вмре!

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Газета заснована у 1893 році
Видає Український Народний Союз

Головний редактор – Рома Гадзевич
Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays
by the Ukrainian National Association, Inc.
at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054
Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510
E-mail: svoboda@svoboda-news.com Website: www.svoboda-news.com
Postmaster, send address changes to:
Svoboda, P. O. Box 280,2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $55.00, на півроку – $35.00. Для членів УНСоюзу
$45.00 річно, на півроку – $30.00. За кожну зміну адреси – $1.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".
Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністратор	– Володимир Гончарик	(973) 292-9800 дод. 3041 e-mail: admin@svoboda-news.com
Керівник відділу оголошень	– Марійка Осціславська	(973) 292-9800 дод. 3040 Fax: (973) 644-9510 e-mail: adukr@optonline.net
Передплата	– Марійка Пенджола	973) 292-9800 дод. 3042 e-mail: subscription@svoboda-news.com

СЕРПЕНЬ В НАШІЙ ІСТОРІЇ

Тривоги і надії серпня 1991 року

Усі тривоги серпня 1991 року яскраво передають архівні сторінки „Свободи". Вже 1 серпня у газеті було поміщено повідомлення з Москви „Дж. Буш обіцяє для СССР статус уприлілейованої держави", з якого стало відомо, що Президент США побачив в „імперії зла" позитивне майбутнє і „зміну до демократії в кожному аспекті". 1 серпня Дж. Буш, вже в Києві, підтримав укладення „нового союзного договору".

„Ми проти Союзу", – кажуть Бушеві українці," – такий заголовок вінчав 3 серпня першу сторінку „Свободи". Керівники Народного Руху України Іван Драч і В'ячеслав Чорновіл (зустрічі з Дж. Бушем мали І. Драч, Юрій Щербак, Володимир Яворівський, Левко Лук'яненко, Ігор Юхновський) висловили незадоволення словами Дж. Буша на користь СРСР.

7 серпня „Свобода" повідомила, що 1 грудня Україна обиратиме свого президента з двох кандидатів – В. Чорновола і Леоніда Кравчука. У Верховній Раді недавній ідеолог Комуністичної партії України Л. Кравчук демонстративно перейшов на українську мову спілкування. 7 серпня у редакційній статті „Нова орієнтація Америки" газета застерегла: „Було б великою наївністю, коли б ми бачили у подорожі Буша до Києва якусь редикальну зміну політики Америки на користь України".

8 серпня газета повідомила, що Президент СРСР Михайло Ґорбачов заявив про закінчення праці над новим союзним договором. Він твердо вірив, що Україна підпише цю угоду. Надійшли повідомлення, що Комуністична партія України посилила провокації проти Народного Руху України, зокрема в Кривому Розі, Дніпропетровську, на Черкащині.

10 серпня в редакційній статті „Баланс подорожі Буша до Москви і Києва" газета писала, що Президент США „пішов задалеко у своїх твердженнях про потреби „союзного договору", тим самим неґуючи наявні стремління України до повної незалежности. „Свобода" заявила: „Найперше бажання всіх українців – це провал комунізму в Москві, бо він потягне за собою упадок комунізму та розвал партійного апарату також в Україні".

Редактор „Свободи" Петро Часто 13 серпня писав: „Послухаєш – от-от розпочнеться бенкет з приводу торжества історичної справедливости. А українцям в часі бенкету довірять посуд на кухні мити. Ніяка це не демократизація, ніякі не загальнолюдські цінності, коли одна нація, мов невситимий павук, поглинає інші. Українці ніколи не згодяться, щоб їх проковтнули, як би до цього Ґорбачов і Буш не поставилися".

На 20 серпня Москва призначила підписання „нового союзного договору". „Свобода" 14 серпня цитувала заяву Товариства захисту декларації про державний суверенітет України: „Таємна вечеря в Ново-Оґарєвім, а на десерт – наша Ненька-Україна". Товариство збирало підписи прихильників виходу України з СРСР.

16 серпня „Свобода" сповістила про оприлюднення в Москві заключного варіянту „Союзного доворору". Новий союз мав називатися СССР – Союз Совєтських Суверенних Республік. 17 серпня „Свобода" навела думку Юрія Шухевича: „Щоб приспішити наше визволення від російської імперії, нам не вистачить іти шляхом парляментарним, але потрібно прискорювати події більш радикальними засобами у формі масових протестів та робітничих страйків".

20 серпня, коли мав бути проголошений реформований СССР, „Свобода" на першій сторінці подала вістку про спробу державного перевороту в Москві: „19 серпня реакційні комуністичні лідери на чолі з віце-президентом Генадієм Янаєвим проголосили світові, що відсунено від влади президента Михайла Ґорбачова, якого шестилітнє володіння перетворило Совєтський Союз з тоталітарної держави у багато вільніший союз республік".

На вулицях Києва з'явилися військові патрулі. Л. Кравчук утримався від оцінки подій у Москві, але закликав зберігати спокій, виходити на працю і дотримуватися законів. Заколот у Москві було ліквідовано. До влади прийшов Борис Єльцин. „Свобода" вийшла з редакційною статтею „Упадок Ґорбачова – передумова волі України".

20 серпня група членів Президії Верховної Ради України Володимир Гриньов, Л. Танюк, І. Юхновський, В. Яворівський, Олександер Ємець і Д. Павличко закликали до непокори в разі загрози суверенітетові України. Інша група на чолі з Л. Кравчуком пропонувала утриматися від страйків і маніфестацій. „Свобода" писала: „Минулий переворот зробив добру прислугу, бо приспішив процес ліквідації комунізму в Евразії. Немає ніколи такого зла, в якому не було б якоїсь дрібки добра".

22 серпня – на першій сторінці „Свободи" вміщена заява Народного Руху України про створення організаційних структур опору, які координуватимуть всеукраїнський страйк. В ряді міст обласні комітети Комуністичної партії України виступили проти „націоналістичних проявів" в цих областях. В Києві Л. Лук'яненко, Дмитро Павличко, Лесь Танюк, І. Юхновський, В. Чорновіл, Лариса Скорик закликали до єдности у протистоянні комуністичному режимові. „Свобода" у редакційній статті стверджувала про московських провідників: „Вовк може натягти на себе овечу шкуру, але все одно залишиться вовком".

27 серпня, у першому числі після 24 серпня, „Свобода" вмістила на першій сторінці знаменні рядки: „Україна проголосила незалежність!". Народний Рух України негайно зажадав заборонити активність Комуністичної партії і націоналізувати її власність. „Свобода" написала: „Змаг за самостійність ще не закінчився. Найпершою передумовою виграної – це єдність, спокій, дисципліна. Забувайте про партії й ідеологічні різниці! Верховна Рада України і її український стрижень – Народний Рух – довели свою зрілість. Вони найкраще знають, як поводитися у цих складних відносинах. Не перешкоджаймо їм".

Л. Хм.

Пильність як завдання незалежности

До 20-річчя Незалежности України відомий громадський діяч, президент Світового Конґресу Українців у 1998-2008 роках, колишній президент і теперішній радник керівництва Українського Конґресового Комітету Америки і представник УККА при ООН Аскольд Лозинський підготував цикл статтей, першу з яких вміщено у попередніх числах „Свободи" (чч. 31-32 за 5 і 12 серпня). Сьогодні друкуємо продовження.

„Ми повинні відверто заявити, що жоден американець не повинний брати участи у втручанні у внутрішні справи інших країн. Звичайно, нам всім не подобається огидний більшовизм, і гріховним є те, що він робить в Росії і в усьому світі, але це не означає, що ми повинні ненавидіти Росію і її народ.

У спробі знищити більшовизм ми не маємо права підривати колишню велику Російську імперію, прагнучи, як це роблять українські сепаратисти (за сприяння добрих і чесних, але обманутих американців), відокремити від неї Малоросію (знану тепер як „Україна") тільки тому, що деякі зарозумілі галицькі аґресори, підбурювані польськими та австронімецькими ворогами, навмисно змінили Малоросію на „Україну"!

Ці думки висловив протоієрей Російської Православної Церкви Петро Г. Кочанік у статті під відповідно брутальним заголовком: „Найбільша брехня століття – „Україна". Стаття була опублікована в американсько-російському щомісячникові в грудні 1952 року.

Давно і вже не актуально? Більшовизм мертвий, але велика Російська імперія, охоплюючи терени багатьох часових поясів, навіть дуже жива, тільки позбавлена своєї найбільшої коштовности – України. Російська Православна Церква в Америці возз'єдналася з Московським патріярхатом, незважаючи на спадщину сумнівно духовної якости – аґента російських спецсужб і політичного слуги Кремля.

Втім, Російська Православна Церква завжди трохи молилася за людей, а трохи доносила на них владі. Тобто – таким чином сама була при цій владі. Донині це не змінилося, і жодна об'єктивна людина не побачить різниці в діяльності Президента Дмитра Медведєва, прем'єра Володимира Путіна і Патріярха Кирила.

Якщо б був живий сьогодні протоієрей П. Кочанік, він брав би активну участь у пропаґуванні ідеї великої Російської імперії з „Малоросією" в її складі. В минулому цар просто повернув би Україну силою.

Сьогодні Російська імперія робить зовні тихіші кроки, щоб відновити себе, але робить наполегливо і безперервно. Досить побачити, як вона іґнорує права людини і права меншин у своїх межах. Верховний комісар з прав людини ООН під час недавньої візити до Москви повідомила: „Росія в даний час має найбільшу кількість справ, що знаходяться на розгляді Европейського суду з прав людини".

Російський закон про релігію визнає лише релігії, які діяли при Йосифові Сталінові – з домінуванням російського православ'я. Українське православ'я чи український католицизм офіційно оголошені поза законом, хоча дозволено функціонувати без юридичної реєстрації і без власности. Меншини функціонують, але не отримують ніякої державної допомоги.

У Росії немає міністерства у справах меншин, незважаючи на мандат Ради Европи. У випадку з українською меншиною, яка є найбільшою в Росії, останнім часом Росія безпардонно обмежила її діяльність. Справи щодо ліквідування двох великих українських національно-культурних організацій в Російській Федерації в даний час знаходяться в судах Росії та Страсбурґу. Російський міністер закордонних справ Сергій Лавров зухвало визнав політичний характер цього ліквідування.

Кілька років тому я був присутній на щорічному святкуванні Дня Незалежности України на запрошення Посольства України в Москві, в готелі „Україна". Серед відвідувачів був відомий українофоб Володимир Жириновський. В ході вечора він і я підняли кілька тостів разом, він, глузливо, – за здоров'я української діяспори, а я – за те, щоб зміст його політичної партії відповідав її ліберально-демократичній назві. Після декількох тостів у В. Жириновського розв'язався язик – і я почув від нього те, що ховається в головах усіх російський політиків: „Державна незалежність України – це тимчасова річ".

Прем'єр-міністер Володимир Путін, Президент Дмитро Медведєв і Патріярх Кирило набагато більше подібні до В. Жириновського, ніж, скажімо, до покійного Андрія Сахарова. Але таких, як А. Сахаров, в Росії завжди було мало, надто мало, щоб можна було очікувати від неї якихось добрих змін.

Надто багато там таких, як В. Жириновський. Згадаймо, що навіть талановитий письменник і нібито захисник прав людини Олександер Солженіцин був великим російським шовіністом. Антиукраїнська ксенофобія серед росіян не тільки державна, а й інституційна та соціяльна. Вона глибоко закорінена в психологію росіян, в їхню ментальність. Про це переконливо йдеться у праці українського письменника, вже покійного, Євгена Гуцала „Ментальність орди".

Україна готується святкувати своє 20-річчя як незалежна і більш-менш демократична держава. Народ України і український народ має право, принаймні, на свою землю, більше ніхто не має права на неї зазіхати. Одначе, мова та історіографія повинні пройти ще довгий шлях.

Гаслом радісного святкування першого 20-річчя має бути пильність. Бог дав українцям красиву і багату землю, прекрасних, працьовитих і розумних людей, але він також дав їм російських сусідів. Вибачте, якщо це моє застереження здасться кому-небудь також виявом ксенофобії. Якби я був утопістом чи параноїком, я б не мав жодних причин для занепокоєння.

Аскольд С. Лозинський,
Нью-Йорк

НА ТЕМИ ДНЯ

Зовнішня політика України прямує до міжнародної ізоляції

Тарас Кузьо

„Як може бути таке, що влада прагне зробити євроінтеґраційні процеси якіснішими, ефективнішими, а невеличка частина опозиції стоїть на перешкоді цього руху? Такого не буде". Це заява Президента Віктора Януковича.

Ціла низка статтей, опублікованих нещодавно в західніх виданнях, збігаються у своїй характеристиці судових процесів над Юлією Тимошенко та іншими як „вибіркового правосуддя": в „Дейлі телеґраф" 8 липня, „Дер Таґесшпіґель" 12 липня, „Франкфуртер Альґемайне Цайтунг" 18 липня і „Індепендент" 25 липня. Нинішній обсяг критики з боку Заходу є безпрецедентним для всього періоду незалежности України.

Більшість сумнівів базуються на звинуваченнях, які висунуто проти Ю. Тимошенко на основі підписаного в січні 2009 року газового контракту (вони не містять звинувачень у корупції). Старший науковий співробітник брюсельського Центру европейських політичних студій Майкл Емерсон зокрема зазначає, що „в той час, як Ю. Тимошенко звинувачують у тому, що вона допустила процедурний прорахунок, сам Президент Віктор Янукович постійно виявляє себе справжнім майстром управлінських прорахунків, навіть в таких стратегічно важливих питаннях, як продовження оренди російської Чорноморської фльоти в Севастополі".

Західні експерти також вказують на те, що для В. Януковича судові процеси є безвиграшною ситуацією, адже його справжня „відданість демократії демонструється в суді над нею [Тимошенко]". Президент міжнародної організації „Дім Свободи" (Freedom House) Дейвид Креймер і виконавчий віце-президент Атлантичної ради США Деймон Вілсон, у свою чергу, дали пораду В. Януковичеві у їхній статті „Пане Президенте, саме час припинити копати собі яму".

Якщо Ю. Тимошенко виправдають, В. Янукович отримає потужного опонента, якого в 2010 році він випередив усього на 3 відс., і в разі своєї поразки на президентських виборах 2015 року може сам отримати кримінальні звинувачення. З іншого боку, якщо Ю. Тимошенко засудять, В. Янукович отримає на Заході тавро „неорадянського автократа". В. Янукович уже продемонстрував, що він є „пострадянським авторитарним діячем" і намагається запровадити в Україні путінізм.

Дуже критична редакторська стаття, що з'явилася у „Файненшил Таймс" 19 липня, є тривожним свідченням наростання критики з боку Заходу, адже на минулорічних виборах це видання ставилося до В. Януковича прихильно. У статті було проведено паралелі між судовими процесами над Ю. Тимошенко і російським олігархом Михайлом Ходорковським, а також містився заклик до Европейського союзу призупинити переговори з Україною щодо Угоди про поглиблену та всеохопну зону вільної торгівлі в разі, якщо суд над Ю. Тимошенко буде продовжуватися. „Торгові привілеї повинні бути пов'язані з цінностями", – йдеться у статті.

У своєму листі до „Файненшил Таймс" (20 і 21 липня) політичний аналітик Центру европейської політики Аманда Пол стверджує, що суд над Ю. Тимошенко не має стати на заваді підписання угоди з ЕС. А. Пол має тісні зв'язки з Партією Реґіонів через Олександра Фельдмана, який є співзасновником Інституту прав людини і запобігання екстремізму та ксенофобії. У свою чергу, Посол України в Британії Володимир Хандогій відкидає всі паралелі судів над Ю. Тимошенко і М. Ходорковським, оскільки, на його переконання, в Україні виконавча гілка влади не втручається в судовий процес. Однак, цьому не вірять ні в Україні, ні на Заході. Розправи над опозиціонерами ведуть до різкого зниження рівня довіри населення до судів і прокуратури, про що свідчать соціологічні дані,оприлюднені Фондом „Демократичні ініціятиви".

Венеціянська комісія Ради Европи виокремила 28 пунктів критики на адресу української судової реформи липня 2010 року, яка посилила політичне втручання в роботу судів і марґіналізувала Верховний суд. Українські мас-медіа також виявили, як президентська адміністрація прямо втручається в судові процеси над Ю. Тимошенко та іншими опозиціонерами, даючи вказівки свідкам.

Найгостріший аспект критики з боку Заходу полягає в тому, як судові процеси вплинуть на інтеґрацію України в ЕС. Колишній Посол США в Україні Стівен Пайфер зазначив, що европейські керівники не захочуть „зустрічатися з керівником України, чия внутрішня політика має усе менше й менше спільного з країною, що прагне стати членом ЕС", а дії В. Януковича „вже зменшили вірогідність, що його запросять до Вашінґтону, практично до нуля". С. Пайфер остеріг, що на Заході все більшої популярности набуває думка про те, що переговори про угоду з ЕС слід призупинити, а „дехто навіть з'ясовує, чи не настав час застосувати візові санкції проти конкретних українських посадовців".

Західні та українські експерти також закликали ЕС призупинити переговори з Україною, не підписувати угоди до виборів 2012 року – і зробити це лише в разі, якщо їх визнають чесними і вільними.

У свою чергу, Европейська комісія зробила заяву, в якій пояснила, що політично вмотивовані судові процеси не матимуть впливу на переговори щодо підписання угоди з ЕС, однак, вплинуть на процес її ратифікації. Свого часу країни ЕС витратили чотири роки на

(*Закінчення на стор. 11*)

Тарас Кузьо – старший науковий співробітник катедри українських студій Торонтського університету, редактор видання „Ukraine Analyst".

День Незалежности України став щорічним святом українців в Америці

SVOBODA UKRAINIAN DAILY — СВОБОДА УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. XCVIII. No. 163. JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, AUGUST 27, 1991 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 27-го СЕРПНЯ 1991 Ч. 163. РІК XCVIII.

УКРАЇНА ПРОГОЛОСИЛА НЕЗАЛЕЖНІСТЬ; ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ ПРИЙНЯЛА УСІ ВИМОГИ РУХУ; Л. КРАВЧУК ВИСТУПИВ З КОМУНІСТИЧНОЇ ПАРТІЇ.

АКТ ПРОГОЛОШЕННЯ НЕЗАЛЕЖНОСТИ УКРАЇНИ

Виходячи із смертельної небезпеки, яка нависла була над Україною у зв'язку з державним переворотом в СРСР 19-го липня 1991 року,

— продовжуючи тисячолітню традицію державотворення в Україні,

— виходячи з права нації на самовизначення, передбаченого статутом ООН та іншими міжнародно-правовими документами та

— здійснюючи Декларацію про державний суверенітет України, Верховна Рада урочисто

ПРОГОЛОШУЄ

НЕЗАЛЕЖНІСТЬ УКРАЇНИ та створення самостійної української держави — УКРАЇНИ.

Територія України є неподільною і недоторканою.

Віднині на території України мають чинність виключно Конституція і закони України.

Цей акт набуває чинности з моменту його схвалення.

Верховна Рада України

24-го серпня 1991 року.

Берлінська преса інформує про стан в Україні

Джерзі Сити, Н.Дж. — Берлінський щоденник „Ді Тагесцайтунг" з вівтірка, 20-го серпня, подав обширну інформацію-статтю на но по стороні Єльцина. Але помимо того Л. Кравчук, в противенстві до провідників перевороту в Москві, запевнив, що в Україні далі

Київ (УНІАР, ПС УРП, УЦІС). — Тут, в суботу, 24-го серпня 1991 року надзвичайна сесія Верховної Ради України проголосила НЕЗАЛЕЖНІСТЬ УКРАЇНИ та створення самостійної української держави.

Надзвичайна сесія розпочала свою працю в годині 10-ій ранку з розгляду політичної ситуації в Україні після спроби державного перевороту в СССР.

На сесії з доповіддю виступив голова Верховної Ради України Леонід Кравчук, який запропонував створити національну ґвардію, раду оборони, департизувати армію, КҐБ і МВС на території України та перевести їх у республіканське підпорядкування. Для здійснення всього цього голова Верховної Ради запропонував тимчасово наділити його особливими повноваженнями. Кравчук також сказав, що Україна ввійде лише до такого союзу, який не зазіхатиме на її державний суверенітет.

Тим часом понад 20,000 демонстрантів, прорвавши міліційні кордони, оточили будинок Верховної Ради України і вимагали проголошення незалежности України, звільнення політв'язнів, у тому числі і народного депутата Степана Хмари, усунення Компартії від

Кияни й ті, які прибули до Києва з усіх кінців України у святковому піднесенні відзначають Декларацію Незалежности, проголошену Верховною Радою і несуть великий плакат з написом: „Україна виходить з СССР".

Ради України. Вирішено звернутися до ООН, щоб вона ґарантувала реалізацію рішень парляменту України. А народ увесь час пікетував всі виходи і входи до приміщень ЦК КПУ.

Голова Верховної Ради України Л. Кравчук оголосив про припинення свого членства у ЦК КПСС та в ЦК і політбюро КПУ.

Прокурор України М.Потебенько досі не порушив жодної справи за фактами сприяння хунті.

Заступник голови Верховної Ради України Володимир Гриньов запропонував на розгляд депутатів проєкт постанови про опечаткування всіх компартійних приміщень, аби запобігти знищенню документів та постанов, що свідчать про підтримку заколотників на місцях. Цей проєкт постанови більшістю голосів відхилено. Ухвалено рішення про департизацію структур Прокуратури, МВС, КҐБ та постанову про підпорядкування усіх збройних сил на території України Верховній Раді України, створення національної ґвардії та відновлення Міністерства оборони України. Вирішено також припинити діяльність усіх друкованих органів ЦК КПУ.

Наступне засідання сесії Верховної Ради України

КИЇВСЬКА МІСЬКРАДА ВЗЯЛА ПІД КОНТРОЛЮ МАЙНО КПСС

Київ (ПС УРП). — Тут 24-го серпня 1991 року виконавчий комітет Київської Міської Ради ухвалив рішення ч. 518 про взяття під контролю на території міста Києва приміщень, майна та інших цінностей, що належать КПСС та КПУ. Управлінню внутрішніх справ за участю народних депутатів доручено опечаткувати всі названі приміщення та взяти їх під охорону, забезпечивши, насамперед, ретельну охорону документів.

Виробничому об'єднанню „Київелектрозв'язок" наказано відключити у кабінетах та інших службових приміщеннях усі види зв'язку.

Банковим установам Києва наказано припинити будь-які фінансові операції комітетів Компартії України на території міста.

Посадових осіб попереджено про персональну відповідальність за виконання цього рішення, яке набуло чинности з моменту його прийняття в годині 12:30 24-го серпня.

Незалежність України має підтвердити всеукраїнський референдум

Київ. (ПС УРП). — Тут 24-го серпня ухвалено Постанови Верховної Ради про незалежність України та про припинення діяльности КПСС — КПУ.

У першій постанові зокрема сказано:

„Проголосити 24-го серпня 1991 року Україну незалежною демократичною державою. З моменту проголошення чинними в Україні є тільки Конституція України, її закони, урядові постанови та інші зако-

частину 2 статті 49 Конституції Української ССР, сказано:

27 серпня 1991 року „Свобода" вмістила на першій сторінці радісне повідомлення про проголошення Незалежности України.

На сторінках „Свободи" у серпні кожного року вміщуються повідомлення про святкування Дня Незалежности України в українських громадах Америки. Нижче вміщені світлини з святкувань 10-ої і 15-ої річниць відновлення незалежної Української держави.

ТОМС-РИВЕР, Ню-Джерзі. – Українсько-американський клюб відзначив 10-річчя Незалежности України піднесенням синьо-жовтого прапора на щоглі перед будинком адміністрації повіту.

ПАРСИПАНІ, Ню-Джерзі. – 24 серпня 2001 року працівники Головної канцелярії УНСоюзу і редакцій обох газет відзначили 10-річчя Незалежности України.

ЮНІОН, Ню-Джерзі. – 26 серпня 2001 року на щоглі перед міською радою було урочисте піднесено синьо-жовтий прапор на честь 10-річчя Незалежности України.

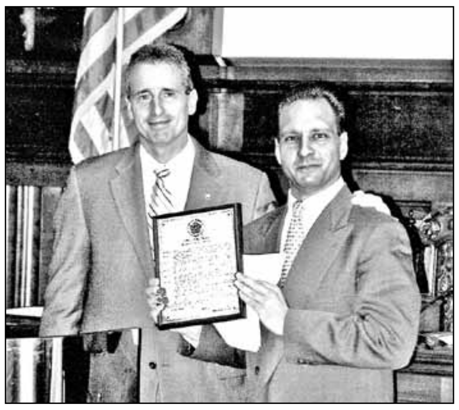
КЛІФТОН, Ню-Джерзі. – Представники міської влади взяли участь 24 серпня 2001 року у відзначенні громадою 10-річчя Незалежности України.

НЮАРК, Ню-Джерзі. – Посадник міста Корі Букер (восьмий зліва) під час зустрічі з українцями 24 серпня 2006 року з нагоди 15-ліття Незалежности України.

ЧИКАҐО, Ілиной. – Генеральний консул України в Чикаґо Василь Корзаченко, Леся і Мирон Куропасі під час фестивалю 19 серпня 2006 року, на якому святкували 15-річчя Незалежности України.

РОЧЕСТЕР, Ню-Йорк. – На святі 1 вересня 2006 року з нагоди 15-річчя Незалежности України посадник міста Роберт Дарі (зліва) вручив вітальну адресу голові місцевого відділу Українського Конґресового Комітету Америки Володимирові Захаркову.

РОЧЕСТЕР, Ню-Йорк. – Учасники святкування 15-річчя Незалежности України 24 серпня 2006 року.

ВОРЕН, Мишиґен. – Танцюристи ансамблю „Гомін України“ 1 вересня 2006 року вітають гостей свята на честь 15-річчя Незалежности України.

ВАЙЛДВУД-КРЕСТ, Ню-Джерзі. – Відзначення 15-річчя Незалежности України 24 серпня 2006 року організував на березі океану активіст Українського Конґресового Комітету Америки Михайло Козюпа, котрий тримає піднятий вгору прапор.

ДЖЕРЗІ-СИТІ, Ню-Джерзі. – 24 серпня 2006 року українці міста взяли участь у піднесенні прапора України перед міською радою з нагоди 15-річчя Незалежности України.

Мета фестивалю – розбудова оселі

ЕЛЕНВІЛ, Ню-Йорк. – Понад 60 років тому на американській землі з’явилася оселя Спілки Української Молоді (СУМ), на якій було збудовано велику залю, готелі, таборові бараки, олімпійський басейн та багато інших будівель. Тепер оселя потребує оновлення, тому Крайова управа СУМ у 2010 році розпочала кампанію збору фондів на розбудову оселі.

Одним з проєктів цієї кампанії став 1-3 липня фестиваль „Надія є!“, який розпочався концертом, у якому виступили танцювальні колективи „Іскра“ під керівництвом Андрія Цибика та „Золотий промінь“ з Гартфорду, Конектикат, під керівництвом Орланда та Лариси Паґанів, Ґабріеля та Лідія Ороси, Христина Шафранська. Учасники Виховно-вишкільного табору під керівництвом Андрія Стасева заспівали ряд пісень. Увечорі відбулася забава під гру оркестр „Грім“ та „Золота булава“.

Наступного дня попри дощову погоду, відбувся очікуваний концерт українського гурту „Mad Heads XL“ з Києва. Це був ексклюзивний виступ групи, яка вперше приїхала до Америки, щоб виступити на сумівському фестивалі. Кожну пісню глядачі зустрічали бурхливими оплесками. Справжнім успіхом концерту стала пісня „Надія є!“.

Надзвичайно цікавим був благодійний вечір, під час якого відбулася зустріч з учасниками гурту „Mad Heads XL“. Гості дали короткий концерт. На оновлення та розбудову оселі було зроблено ряд пожертв.

Оксана Бартків

Гурт „Mad Heads XL“ під час концерту на сумівській оселі в Еленвілі, Ню-Йорк.

У вишкільному таборі чекають на гурт з Києва.

Під час благодійного вечора на сумівській оселі в Еленвілі, Ню-Йорк.

Табори молоді відбулися на оселі ОДВУ ім. О. Ольжича

ЛІГАЙТОН, Пенсильванія. – 7 серпня на оселі ім. Олега Ольжича відбулося урочисте закриття тритижневого табору молоді Об’єднання Демократичної Молоді України (ОДВУ).

Таборовики під керівництвом комендантoк Оксани Антонів та Оксани Табачук захопили присутніх деклямаціями не лише патріотичного змісту, але й народного і духовного жанру. Деклямації були переплетені патріотичними і народними жартівливими піснями. Молодь також виконала два танці під керівництвом Миколи Бойчука.

На закінчення мистецької програми промовляли Уляна Процюк, голова Центральної управи ОДВУ Олександер Процюк і голова оселі ОДВУ ім. О. Ольжича Ігор Різанов.

Табори відкрила Леся Стецина 17 липня. Впродовж трьох тижнів керівники таборів передавали дітям знання з культури, історії, збагачували молодь щирим патріотизмом. Таборовики також мали духовну опіку – о. Євген Монюк, парох церкви св. Володимира у Палмертоні, Пенсильванія, вчив дітей релігійних пісень.

Окрім гутірок, плавання та прогулянок під керівництвом О. Табачук, діти вчилися різблення та виготовлення ґерданів.

Кредитівки „Самопоміч“ у Філядельфії та Ню-Йорку спонзорували прогулянки таборовиків.

Уляна Процюк

Учасники таборів на оселі ім. Олега Ольжича.

Українські спільноти стривожені урядуванням Віктора Януковича

До тижневика „Свободи" надійшли звертання і відкриті листи провідних українських громадських організацій, занепокоєних посиленням репресій проти опозиції в Україні. Нижче вміщено фраґменти цих документів.

Світовий Конґрес Українців:

8 серпня Світовий Конґрес Українців (СКУ) надіслав лист до міжнародної спільноти з закликом посилити тиск на владні структури України та вимагати негайного звільнення з-під арешту Юлії Тимошенко. Копії листа СКУ надіслав Президентові Вікторові Януковичеві і уповноваженій Верховної Ради України з прав людини Ніні Карпачовій.

„Міжнародна спільнота повинна недвозначно заявити про те, що українські владні структури не можуть головувати в Комітеті міністрів Ради Европи та в Організації з безпеки та співробітництва в Европі, та відкрито зневажати фундаментальні европейські цінності; у іншому випадку критика світового співтовариства буде й далі іґноруватись та розцінюватись лише як риторика", – заявив президент СКУ Євген Чолій.

Союз українських організацій Австралії:

Провід Союзу українських організацій Австралії (СУОА) звернувся 7 серпня до уряду Австралії, зокрема до міністра закордонних справ Мартіна Ферґюсона з проханням заявити про незгоду з судом над Юлією Тимошенко, який має політичну мотивацію і покликаний усунути з площини активної діяльности провідника опозиційної партії „Батьківщина".

М. Ферґюсон запевнив голову СУОА Стефана Романова у тому, що уряд підтримає позицію австралійських українців.

Ректорат Українського Католицького Університету:

Спільнота Українського Католицького Університету поділяє стурбованість українського суспільства та міжнародного співтовариства за долю демократії в Україні. Своїми діями влада заганяє громадян у безвихідь та ізолює нашу державу на міжнародній арені як від Сходу, так і від Заходу. Ув'язнення провідників опозиції, неадекватне застосування сили та нехтування конституційними правами і свободами – все це вказує на те, що ситуація в країні загрожує зловісною трансформацією в бік авторитаризму.

Ми звертаємося до тих, хто сьогодні звершує судилище над своїми політичними супротивниками, з вимогою негайно звільнити ув'язнених і відновити цивілізовані норми судочинства – інакше вам ніколи не вдасться відновити повагу до суду та інших інститутів влади в Україні.

Ми закликаємо можновладців усвідомити всю хибність тих методів управління, які ґрунтуються на несправедливості та хвилево можуть видаватися переможними й успішними. „Не надійтеся на утиск і не пишайтеся грабунком" (Пс. 62 (61),11), – каже Господь устами псалмопівця. Пам'ятайте, що мати сильну опозицію важливо не тільки для країни, а й для вас особисто.

Ми висловлюємо свою солідарність з опозицією та іншими політичними в'язнями, які стали жертвами вибіркового застосування закону й політичної розправи. Наша підтримка, однак, не є безумовною, вона буде тривати доти, доки предметом політичного суперництва буде не просто прихід до влади, а забезпечення такої здорової альтернативи, за якої неможливим стане повернення в Україні трагічного досвіду тоталітарного минулого.

Ми закликаємо єрархів християнських Церков та духовних провідників інших віросповідань подбати про те, щоб у нашій державі здійснювалося мудре повчання князя Володимира Мономаха: „Не дайте сильним погубити людину".

Ми звертаємося до українського суспільства з закликом не впадати в розпач, не давати себе нікому залякати та розтоптати власну гідність. З нинішньої кризи нас виведе не народний месник, що стинатиме голови безкарним чиновникам, а солідарна відмова жити в облуді й толерувати зло. Так само не варто чекати порятунку від „доброго царя", з якого політичного табору він би не походив. Ключ до вирішення наших суспільних проблем – у наших руках, у нашій спроможності критично переосмислити ті принципи, за якими живемо та дозволяємо жити нашим політикам.

Об'єднуймося в громадські структури, помагаймо один одному й підтримуймо тільки тих провідників, які розуміють свою владу як служіння, а нашу довіру – як зобов'язання до справедливости.

Об'єднання українців Росії:

Прикро було делеґатам і гостям V Всесвітнього форуму українців почути, що відкриття форуму не відбудеться у Національній опері ім. Тараса Шевченка, як плянувалося раніше. В театрі раптово розпочали ремонт. У великій залі Українського дому – теж ремонт. Організатори пропонують закордонному українству зустрітися в передпокої Українського дому.

Українці, які з далеких країв, за власний рахунок, приїдуть до Києва, не зможуть взяти участи у форумі – у передпокої зовсім мало місця (помістяться хібащо тільки делеґати), приміщення не надається для такої події, тут навряд чи можна влаштувати концерт. З Росії збираються приїхати 26 делеґатів і понад 100 гостей, то їм доведеться стояти на площі перед Українським домом.

Українці Росії стурбовані й занепокоєні цією ситуацією. Телеграми до Президента України Віктора Януковича надійшли від реґіональних українських громад з Москви, Санкт-Петербурга, Воронежа, Нижнього Новгорода, Тюмені, Саратова, Ярославля, Республіки Комі. Позбавлена можливости для збереження своєї етнічної самобутности, українська громада Росії особливо зацікавлена у таких зустрічах для обміну досвідом, налагодження взаємин з українцями інших країн, донесення своїх проблем до владних структур України. На превеликий жаль, в тих умовах, які створені у Києві, навряд чи вдасться це зробити у повній мірі.

Маємо велику надію на те, що Президент Віктор Янукович зможе вплинути на ситуацію і не допустить того, щоб увесь світ став свідком приниження закордонного українства, прояву байдужости й негостинности з боку нинішньої української влади.

Зовнішня...

(Закінчення зі стор. 7)

ратифікацію Угоди про партнерство і співробітництво 1994 року з тоді демократично налаштованою Україною.

М. Емерсон також пояснив, що угода з ЕС має бути ратифікована Европейським парляментом і парляментами всіх 27 країн-членів ЕС. „Більше того, усі подібні угоди наразі включають застереження про права людини, у якому мовиться про те, що повага до демократичних принципів і фундаментальних прав людини складає невід'ємну частину угоди. Це означає, що в разі, якщо сторона не дотримується цього застереження, існують підстави для дуже серйозної реакції, в тому числі призупинення дії угоди".

Крім того, М. Емерсон зазначив, що „Европейський парлямент спроможний леґально зашкодити вступу угоди в дію, якщо обсяг критики буде й надалі зростати".

Правоцентристська Европейська народна партія (ЕНП) має 264 депутатів і є найбільшою політичною групою в Европейському парляменті. Партія Ю. Тимошенко „Батьківщина" є асоційованим членом ЕНП, яка, відповідно, дуже активно висловлює свою критику щодо судового процесу над Ю. Тимошенко та згортання демократії в Україні.

Ліберали та „зелені" підтримують критичну позицію ЕНП, і разом ці три групи мають 405 з 736 депутатів. Европейські консерватори і реформісти мають ще 56 депутатів. Чотири вказані політичні групи контролюють дві третини депутатів Европейського парляменту і тому будуть у змозі зупинити ратифікацію угоди з Україною.

Партія Реґіонів, у свою чергу, має угоду з групою соціялістів, яка контролює чверть депутатів Европейського парляменту. Водночас, румун Адріян Северін, заступник голови групи соціялістів, дискредитований нещодавніми звинуваченнями в корупції.

Крім того, 17 із 27 керівників країн ЕС входять до складу партій – членів ЕНП, і вони також матимуть важелі, аби заблькувати ратифікацію угоди ЕС з Україною. Чеська Республіка зокрема має з Україною дуже холодні стосунки після того, як Україна публічно вислала її двох дипломатів за „шпигунство" (насправді причиною цього було надання Чехією політичного притулку колишньому міністрові економіки України Богданові Данилишинові).

Зовнішня політика України прямує до колапсу.

Взаємини України з Росією також є дуже непростими, оскільки В. Янукович протистоїть спробам Росії встановити контролю над стратегічними секторами української економіки і надає перевагу угоді з ЕС над Митним союзом.

У той же час згортання демократії в Україні пускає під укіс її інтеґрацію в Европу: хоч угода про зону вільної торгівлі України з ЕС може бути підписана, однак, її можуть призупинити, і вона ніколи не буде ратифікована Европейським парляментом і більшістю країн ЕС.

До 2012 року, коли відбудеться Чемпіонат Европи з футболу, Україна опиниться в міжнародній ізоляції (подібно до Білорусі) та не матиме друзів ні в Брюселі, ні в Москві.

Вважаю такі дії неприпустимими

Останніми днями, під час моєї хвороби і тривалої відсутности в Києві, у засобах масової інформації почало фіґурувати моє прізвище у зв'язку з листом до Президента, з текстом якого я нарешті ознайомився сьогодні, повернувшись до Києва.

Вважаю за необхідне заявити, що зміст і тон цієї витриманої у лакейському стилі петиції до „царя-батюшки" мені чужі і суперечать моїм моральним принципам. Я згідний з тим, що боротьбу з корупцією в Україні слід провадити найактивніше (згадаймо нереалізоване Чорноволове „Бандитам – тюрми!"), але не на словах і обіцянках-цяцянках, а реально. Тому що корумпованою є вся система нинішньої української влади, яка стала фактично окупаційною і втратила людську подобу.

Осудження заслуговують продажне судочинство, здирницьке підприємництво, фарисейство церковного життя так званого московського православія в Україні.

Корупція вразила науку, медицину, освіту, культуру, податкову й пенсійну системи. Україну неухильно ведуть до нової Руїни через демонтаж її найвищих національних цінностей, через насадження рабства, повальну русифікацію і люмпенізацію.

Стосовно ж конкретного листа, то мого підпису під ним нема і не могло бути. Мені зателефонували і спитали, чи не взяв би я участь у підписанні групового листа на захист Сергія Квіта та Ольги Богомолець.

Я, який завжди підписував правозахисні листи у найвищі міжнародні організації на захист демократії й оборону репресованих, відповів згодою, але сказав, що мені потрібен текст листа. Більше до мене ніхто не телефонував.

Я глибоко обурений появою мого прізвища під текстом, який, як на мене, компрометує будь-яку порядну людину, людину чести. Вважаю такі дії неприпустимими навіть у нашому вкрай корумпованому суспільстві, і прошу оприлюднити цю мою заяву.

Лесь Танюк,
Київ

На святі 100-річчя храму свв. Ольги і Єлизавети

Храм свв. Ольги і Єлизавети у Львові. Фото: Марта Осадца

ЛЬВІВ. – Виповнилося 100 років від освячення храму свв. Ольги і Єлизавети у Львові на Привокзальній площі, який у радянські часи був вантажним сховищем у дуже занедбаному стані. З виходом Української Греко-Католицької Церкви з підпілля храм повернули громаді.

З руїни і занепаду вивів його перший парох – бл. п. о. митрат Михайло Федорів. З жовтня 2003 року цю працю продовжує його наступник – о. Іван Галімурка.

Святкування 100-річчя розпочалося 23 липня великим концертом хору „Вірую“ і дитячого хору „Надія“. Особливо зачарувала всіх своїм співом солістка хору „Надія“ Звенислава Шаламага.

24 липня Архиєрейську Літурґію відслужив Єпископ-помічник Львівської Архиєпархії Венедикт (Алексійчук) у супроводі 10 священиків.

Участь у Літургії взяли о. Микола Фредина, ректор Львівської духовної семінарії св. Духа, і митрофорний протопресвітер о. Роман Шафран – декан Галицького деканату, до якого належить храм.

Після закінчення Літурґії Владика Венедикт освятив нове Розп’яття.

На закінчення о. Володимир Сайчук, від імені усіх священиків і парафіян подякував Владиці Венедиктові, міській владі та гостям за те, що розділили цю радісну подію. Хор „Вірую“ заспівав усім „Многая Літа“.

Марта Осадца

Скульптура рівноапостольної св. Ольги.

Святе Причастя уділяє о. Микола Фредина.

Молоді парафіянки з Єпископом-помічником Львівської Архиєпархії Венедиктом (Алексійчуком).

Шановні дописувачі!

Порівняно невеликий обсяг тижневика і значне число пропонованих редакції матеріялів змушує звернутися до Вас з проханням надсилати до публікації тексти листів обсягом не більше, ніж 500 слів, тобто три-чотири сторінки машинопису, через два інтервали. Редакція залишає за собою право скорочувати довгі тексти і виправляти їх згідно з чинним правописом. Просимо утримуватися від відступів від обраної теми для опису сторонніх щодо неї питань.

Редакція

ПОСТАТІ

Пробудитель галицької землі

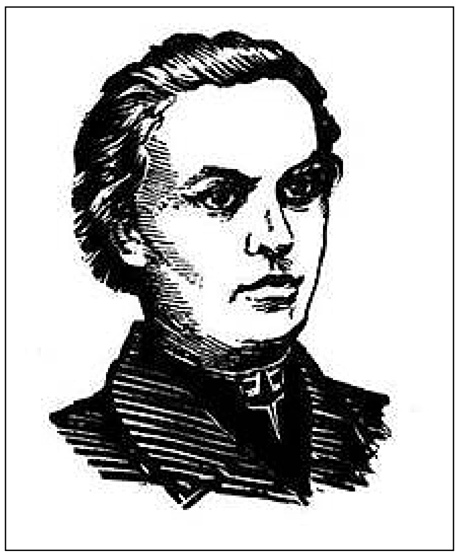
(До 200-ліття від народження Маркіяна Шашкевича)

Д-р Осип Кравченюк

Страшну спадщину залишила в Галичині Польща після її першого поділу в 1772 році. Поляки вважали, що Галичина повинна бути польською, бо вони там живуть, а визнання „руської" народности привело б до розпорошення польського народного життя. Тому атакували українську мову, мовляв, вона має неґативний вплив на Римо-Католицьку Церкву і Польщу. Така польська настанова вела з плином часу до ополячення знатніших українських родів, котрі посилали своїх дітей до єзуїтських шкіл, з котрих вони виходили спольщеними, цурались своєї віри, своєї мови і звичаїв.

Польська мова промостила собі шлях навіть до церковних урядів і братств; єрархія Греко-Католицької Церкви зовсім не цікавилась національним і культурним відродженням своєї пастви. Горде в XVI-XVII ст. українське міщанство винародовлювалось, а позбавлене будь-яких горожанських прав селянство відробляло панщину. Українству бракувало у той час провідної верстви.

Ставлення Австрії до українців було хистким, бо Габсбурґи більше довіряли родовій шляхті, а такої українці не мали. Тому австрійська влада часто поступалась перед поляками, а українців зацитькувала здебільшого обіцянками. Проте деякі з тих обіцянок збулися: Марія Тереза наказала відкрити в Галичині народні школи, а Йосиф II заснував греко-католицьку семінарію з „руською" мовою навчання і видав наказ, що діти у віці 6-12 років мали ходити до школи. Вслід за цим львівський єпископ Петро Білянський і перемиський єпископ Максиміліян Рилло наказали парохам засновувати у селах парафіяльні школи з українською мовою навчання. Очевидно, при цьому не обійшлось без різних погроз і перешкод з боку польських землевласників.

о. Маркіян Шашкевич

Все-таки заходами о. Івана Могильницького постало в 1818 році при Перемиській капітулі „Товариство греко-католицьких священиків" для ширення науки серед духовенства, засновування шкіл з українською мовою навчання та видавання потрібних для цього посібників. Серед повного безпросвіття це був вагомий крок вперед.

Не применшуючи заслуг єпископів П. Білянського, М. Рилла та о. І. Могильницького, відчутний злам у затяжних намаганнях запевнити існування самостійної української мови прийшов на грані XVIII-XIX ст. внаслідок поширення в европейських країнах літературно-мистецької ідеї романтизму. Вона, ця ідея, наголошувала значення народної творчости як джерела народної культури і вказувала на основані на фольклорі багатства національних мов.

Саме вказівка на мови знайшла відгомін в Україні, зокрема у відкритому в 1805 році університеті в Харкові. Там постав т. зв. „Харківський кружок" українських письменників – авторів повістей з життя селян, їх звичаїв і обрядів (Григорій Квітка-Основ'яненко, Петро Гулак-Артемовський та ін.), як також збирачів і видавців збірок українських народних пісень (Ізмаїл Срезневський, Михайло Максимович та ін.).

Як далі побачимо, писані українською мовою повісті і збірки українських народних пісень, видані членами „Харківського кружка", знайшли в Галичині ентузіяста в особі Маркіяна Шашкевича, котрий вже з юнацьких літ мріяв про відродження українського письменства в Галичині і про свій власний вклад у нього.

Вивчаючи короткий і дуже трудний життєвий шлях М. Шашкевича, не можна позбутися враження, що він є унікальним феноменом в історії української культури. Він народився в сім'ї о. Семена, пароха в селі Княже, Золочівського повіту, і Єлисавети, з Авдиковських.

Після початкової школи-дяківки навчався в Золочеві, у Львові (1823-1825), потім у Бережанах (1825-1829). Задумуючи стати священиком, мусів відбути два роки т. зв. „Філософського курсу" (дорівнював сьомій і восьмій клясам пізніших гімназій) при Духовній семінарії у Львові. Проживав тоді в дуже тяжких умовах, зокрема, коли після недозволеної прогулянки в місто його виключили з семінарії, а розгніваний батько відмовив йому будь-якої матеріяльної допомоги.

Без уваги на це, М. Шашкевич не покидав своєї неясної ще тоді мрії служити своєму народові, помагаючи йому створити свою власну літературу. Проводив багато часу у львівських бібліотеках, читаючи твори слов'янських учених Йосефа Добровського, Яна Коллара, Вука Караджича й Павла Шафарика. Йому боліло серце, коли бачив, що кожний народ має своє письменство, тільки українці не мають нічого.

Своїми роздумами над життям українців в Галичині він ділився з Яковом Головацьким і Іваном Вагилевичем, котрих зустрів у бібліотеці ім. Оссолінських. Таким чином постала т. зв. „Руська трійця" (1832).

При помочі Я. Головацького і І. Вагилевича М. Шашкевич дістав у бібліотеці ім. Оссолінських книжки згаданих тут членів „Харківського кружка", серед них – збірку українських народних пісень, видану М. Максимовичем (1827). Читаючи її, він дуже зрадів, бо знайшов там те, за чим шукав – твори, писані рідною українською мовою, якою в Галичині говорили тільки селяни.

Додаймо до цього ознайомленість М. Шашкевича з „Енеїдою" Івана Котляревського, повістями з народного життя, збірками українських народних пісень Михайла Цертелева, І. Срезневського та ін., і зрозуміємо, як у нього зродилось переконання, що українці вже мають свою власну літературу, коли в Галичині треба ще розбудити творчого духа. Якраз це він чинив між своїми товаришами, коли в 1833 році його вдруге прийняли в Духовну семінарію. Він заохочував їх говорити українською мовою, перестати співати польські пісні та читати видані в Україні книжки. В семінарському музеї він виголосив перед вчителями й семінаристами доповідь українською мовою, а потім з товаришами Кирилом Устияновичем і Іваном Величковським проповіді у львівських церквах.

Одночасно М. Шашкевич сам збирав народні пісні і перекази, вивчав народні звичаї, обряди тощо. В 1835 році він написав народною мовою вірш „Голос галичан", вітання з приводу уродин цісаря Франца I. Крім цього, виготовив альманах „Зоря", що його схвалив відомий словінський філолог-славіст Вартоломей Копітар, але відкинув львівський цензор Венедикт Левицький, завзятий противник народної мови й фонетичного правопису. Тільки після деяких змін у „Зорі" М. Шашкевичеві пощастило, при помочі Я. Головацького, надрукувати цей альманах під заголовком „Русалка Дністровая" в 1837 році в Будапешті.

„Судилося нам послідним бути", – тими словами почав М. Шашкевич „Передслів'я" до „Русалки Дністрової". Йому боліло серце, коли бачив, що „другі слов'яни вершка ся дохоплюють" – тоді, коли „нам на долині в густій студенній мря-

(Закінчення на стор. 15)

Похід на гору Маркіяна Шашкевича

БЕРЕЖАНИ, Тернопільська область. – Далекого 1912 року учні та вчителі Рогатинської гімназії здійснили мандрівку „Пішки на гору Маркіяна", присвячену 100-річчю від дня народження пробудителя Галицької Русі о. Маркіяна Шашкевича (1811-1833). За сім днів директор школи Михайло Галущинський (автор ідеї), вчителі і учні пішки пройшли від Рогатина до Підлисся і назад.

В рік 200-ліття М. Шашкевича група ентузіястів з Бережанського і Козівського районів вирішили частково пройти маршрутом 100-річної давности, і завершити його на Білій горі біля Маркіянового хреста 7 серпня – в день, коли традиційно вшановують священика і поета М. Шашкевича.

Учасники походу вирушили 5 серпня від бережанської ратуші, де в гімназії навчався М. Шашкевич, відвідали історичний корпус Рогатинської гімназії, звідки починався похід в 1912 році.

А далі були Перемишляни, Унів, Ольщаниця, Скварява, Бужок, Білий Камінь, Підлисся і Підлисецька Біла гора.

Учасники походу відвідали фестиваль української пісні і танцю „Чисті джерела Бугу", присвячений 200-літтю М. Шашкевича, взяли участь у Літургії з участю Владики Української Греко-Католицької Церкви Ігоря Возняка на Підлисецькій Білій горі, Панахиді на могилі „Борцям за волю України".

Учні та вчителі Рогатинської гімназії дотримувались популярної на той час традиції – відсилати поштові картки друзям і знайомим. Ця традиція збережена: Бережанський краєзнавчий музей, Бережанський музей книги, міське товариство Асоціяції філателістів України, міський клюб „Колекціонер" видали поштову листівку, присвячену походові (ідея – Микола Проців, художник – Олег Шупляк).

Картку надіслали з поштових відділень на маршруті до Музею „Русалка Дністрова" у Львові, Музею-садиби М. Шашкевича в Підлиссі Золочівського району, до архівів і музеїв Львова, Тернополя і Івано-Франківська, Бережан і Рогатина, Львівської національної наукової бібліотеки ім. Василя Стефаника, гімназій Рогатина і Бережан, приватних колекціонерів.

Поштова картка з маршрутом походу до 200-річчя о. Маркіяна Шашкевича.

Микола Проців

Подумайте про Ваше завтра
вже сьогодні!
Відкрийте рахунок IPA,
щоб забезпечити своє
майбутнє без турбот.
3.15% APY*
Пенсійні рахунки є забезпечені до 250,000 тис. долярів Державною Адміністрацією Кредитових Спілок - NCUA.
САМОПОМІЧ НЬЮ ЙОРК
ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА
Завжди професійна, конфіденційна та ввічлива обслуга.
ГОЛОВНЕ БЮРО: 108 SECOND AVENUE NEW YORK, NY 10003 TEL: 212-473-7310 FAX: 212-473-3251
КЕРГОНКСОН:
6325 Route 209
Kerhonkson, NY12446
Tel: 845-626-2938
Fax: 845 626-8636
ЮНІОНДЕЙЛ:
226 Uniondale Ave,
Uniondale, NY 11553
Tel: 516 565-2393
Fax: 516 565-2097
АСТОРІЯ:
32-01 31st
Astoria, NY 11106
Tel: 718 626-0506
Fax: 718 626-0458
ЛІНДИНГИРСТ:
225 N. 4th Street
Lindenhurst, NY 11757
Tel: 631 867-5990
Fax: 631 867-5989
ЕЛЕКТРОННА ПОШТА:
Info@selfrelianceny.org
ІНТЕРНЕТ:
www.selfrelianceny.org
Поза Нью Йорком дзвоніть безкоштовно:
1-888-SELFREL
Your savings federally insured to at least $250,000 and backed by the full faith and credit of the United States government
NCUA
National Credit Union Administration, a U.S. Government Agency
*APY - Відсотки у річному відношенні. Дивіденда - 3.10% нараховувана денно може бути змінена без попередження.

Капличку заснував священик з Парми

Нова капличка у Коломийській психоневрологічній лікарні.

КОЛОМИЯ, Івано-Франківська область. – У психоневрологічної лікарні 2 серпня було урочисто відкрито та освячено капличку Божої Матері, яку заснував у пам'ять своєї матері Анни о. Михайло Ревтюк, батьки якого були родом з Коломиї. Він приїхав з Парми, Огайо, щоб взяти участь в освяченні і благословити хворих людей, які тут перебувають.

На святі були присутні Єпископ Коломийсько-Чернівецької Єпархії Української Греко-Католицької Церкви Микола Сімкайло, о. мітрат Петро Чиборак, представники міської та районної влади.

Головний лікар Коломийського району Ірина Садов'як вручила меценатові з Америки Почесну грамоту, а голова Коломийської районної адміністрації Михайло Негрич подарував гуцульські сувеніри.

Щирі слова подяки висловив гостеві Владика М. Сімкайло, який свого часу відвідував Українську католицьку катедру св. Йосафата в Пармі, де о. М. Ревтюк довший час був настоятелем. З словами вдячності виступив завідуючий лікарнею Богдан Луговий.

Гість з Америки о. Михайло Ревтюк серед дітей.

Окрасою свята стала духовна поезія Надії Кметюк, яку прочитали діти. Також вони виконали пісні про Божу Матір і піднесли гостеві з Америки квіти. З вітальним словом виступила художниця Емілія Бережницька, яка художньо оформляла капличку. Вона подарувала гостеві свою картину „Собор Коломиї".

Побудували капличку Станіслав Савчук, Степан Максим'юк та Назар Попадюк.

Михайло Михайлинин

Відбувся збір ОУН (державників)

КИЇВ. – 30 липня відбувся збір Об'єднання Українських Націоналістів (ОУН)(д), в якому взяли участь 186 делеґатів з усіх областей України. На збір прибули також делеґати з Німеччини, Франції, Канади, Росії.

Збір відкрито „Маршем українських націоналістів", після чого Єпископ Сумський і Охтирський Української Православної Церкви Київського патріярхату Мефодій разом з оо. Павлом Стародубом, Юрієм Бубликом, Ігуменом Георгієм (Акіліним) провели молитву. Було прочитано прізвища членів ОУН(д), які відійшли у вічність за останні три роки.

Збір заслухав звіт за трирічну діяльність голови Центрального проводу Павла Дорожинського.

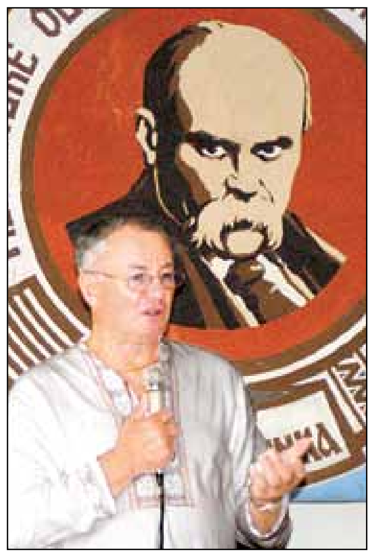
Під час збору було нагороджено Лицарським хрестом заслуги Осипа Барецького, заслуженого діяча українського націоналістичного руху. Делеґати заслухали також звіти провідників обласних структур ОУН (д) в Україні.

Делеґати одностайно переобрали на наступних три роки головою Центрального проводу ОУН (д) П. Дорожинського. Заступником голови обрано Олега Кандибу (Канада). До складу нового Центрального проводу увійшли Олег Ціборський, Микола Сава, Віталій Матяш, Сергій Авдеєв, Сергій Брунь, Віктор Світайло, Валерій Бублик, Ярослав Меренда, Анатолій Левченко.

Була обрана громадсько-політична рада ОУН(д), яка складається з двох частин: представників України та діяспори.

Прес-служба ОУН(д)

Представлено книгу В. Яворівського

Володимир Яворівський під час презентації у Рівному книги „Найдовша ніч президента.

РІВНЕ. – Голова Національної спілки письменників України Володимир Яворівський написав повість за мотивами сучасного політичного життя в Україні „Найдовша ніч президента".

Одним з перших міст презентації цього твору стало Рівне. Розмова вийшла далеко за рамки повісті. Люди у своїх запитаннях до письменника передусім цікавився політичними питаннями. Відповіді на ці запитання автор порадив шукати саме у сюжеті його повісті.

Щодо жанру твору, то автор назвав його „маленьким романом", у якому він поставив за мету „показати українських президентів такими, якими вони є насправді, а не такими, якими їх бачать по телевізору українці". Водночас книга починається з застереження автора: „Знаю, вам хочеться впізнаваности. Застерігаю: все тут вигадано. Крім факту виборів".

Євген Цимбалюк

Пробудитель...

(Закінчення зі стор. 13)

ці гибіти". „Мали і ми наших співців і наших учителів", пише він далі, „але найшли тучі і бурі, тим ті заніміли, а народові і словесності на довго ся здрімало. Одначе, язик і хороша душа руська були серед Слов'янщини як чиста сльоза дівоча в долоні серафима".

Після „Передслів'я" альманах включав „Передговор" Далибора (Івана Вагилевича), думи і думки, обрядові пісні, оригінальні „складання" М. Шашкевича і його товаришів і переклади сербських народних пісень, чеського Клаледворського рукопису та інше. В частині „Старина" поміщено історичні пісні „із старої рукописі" та інформації про слов'янські й українські рукописи в монастирі Отців-василіян у Львові.

Закінчувався альманах рецензією М. Шашкевича на працю Йосифа Лозинського „Рускоє весілє". М. Шашкевич був свідомий можливих недоліків „Русалки Дністрової", тому писав у „Передслів'ї": „Не журися, Русалочко з-над Дністра, що-с не прибрана, в наряді, який від природи і простодушного й добросердечного народа твойого приймила-сь, – стаєш перед твоїми сестрицями. Вони добрі, віддячать ти, приймуть ти і прикрасять". На це відгукнувся М. Максимович у другім річнику журналу „Кієвлянін" (1841) ось як: „На ту милу обмову Дністрової русалки можна відповісти тільки віршем нашого земляка Богдановича: „Во всєх ти, Душенька, нарядах хороша".

В році появи „Русалки Дністрової" пролунав голос про неї в журналі „Сербські народні пісні" (18 квітня 1837 року) і вслід за ним в газеті „Вінер альґемайне Театерцайтунґ" (ч. 114, 1837 року), де мовиться про важливість „Русалки Дністрової" для любителів слов'янського письменства, зокрема для філологів і граматиків, з огляду на краще пізнання тієї мови, якою послуговуються кілька мільйонів слов'ян.

Не бракувало також спротиву „Русалці Дністровій". З тисячі надрукованих примірників тільки 200 дістались у руки читачів, а 800 віденська поліція передала львівському цензорові Венедиктові Левицькому, котрий заборонив поширювати цей альманах.

Під час судового слідства М. Шашкевичеві довелось оправдувати причину випуску „Русалки Дністрової" заявою: „Я пробував своїх сил в руській мові як своїй рідній, що, знаю, різниться від російської і церковної мов, і думав покласти підвалини для її розвитку. І через те зарадити недостачі руської літератури".

Нехіть і погорду викликала „Русалка Дністровая" серед старшого громадянства, зокрема з боку граматика й поета Йосифа Левицького, великого противника фонетичного правопису. Врешті-решт „Русалку Дністрову" сконфісковано.

Насправді скофісковано тільки саму книжку, але не вбито духу, який її народив. Він, цей дух, блиснув тим сильніше, освітлюючи темряву, а М. Шашкевич став творцем нової доби в історії української літератури в Галичині. Поява „Руської трійці" і „Русалки Дністрової" послужила віхою українському відродженню, що повільно, але неухильно зростало в XIX ст.

Літературна спадщина М. Шашкевича, хоч і невелика, відіграла вагому ролю в історії всієї української літератури, а для сьогодення актуальними є звернення до недругів, висловлені в його „Руслапових псальмах":

„Віра серця мого як Бескид твердо постановлена на любові, вирвеш ми очі і душу ми вирвеш, але не возьмеш ми милости і віри не возьмеш, не видреш любови і віри не видреш, бо руське ми серце та й віра руська".

Міжкрайова Пластова Зустріч розпочала святкування 100-ліття Пласту

Левко Хмельковський

ІСТ-ЧЕТГЕМ, Ню-Йорк. – Міжкрайова Пластова Зустріч (МПЗ) 2011 року, присвячена початкові святкування 100-річчя Пласту, відбулася 6-13 серпня на Пластовій оселі „Вовча Тропа". Гасло зустрічі – „Шануй минуле – сприймай майбутнє!". З різних кінців США і Канади приїхали пластуни у мальовничі Кетскильські гори штату Ню-Йорк.

Урочистості з нагоди 100-річчя Пласту триватимуть протягом 2011-2012 років по всьому світі, де лише є пластові осередки, і завершаться Ювілейною Міжкрайовою Пластовою зустріччю в серпні 2012 року у Львові.

7 серпня урочисте відкриття зустрічі почалося з Архиєрейської Служби Божої, яку провели Митрополит-архиєпископ Української Католицької Церкви у Філядельфії Стефан Сорока, капелян Пласту о. Іван Кащак та диякон Томас Ґич. Вони привели присутніх до причастя, а Владика С. Сорока та о. І. Кащак освятили прапор відновленого куреня ім. Княгині Ольги. Співав хор під керуванням Юліяна Гайди.

Після Служби Божої розпочалося представлення і дефіляда куренів Пласту, які прибули не тільки з багатьох штатів США, а й з Торонто, Вініпеґу, Калґарі і Едмонтону в Канаді.

Зустріч на „Вовчій тропі" підготували і очолили голова Крайової пластової старшини Америки Петро Ставничий, комендант Андрій Дурбак, бунчужний Олександер Кузик, заступники коменданта Павло Яримович, Стефан Ставничий, Олесь Лабунька, Марта Ліщинецька-Келегер, Мотря Бойко-Вотерс.

Урочисто запалено вогонь МПЗ-2011 і піднесено прапори країн, де діють осередки Пласту. Фото: Фелікс Хмельковський

Відзнака МПЗ.

Почесні гості МПЗ-2011. Фото: Левко Хмельковський

Провідниками підтаборів були у новаків – Надя Заперник і Олесь Оришкевич, у прихильників – Дануся Дідух, Павло Тершаковець і Олеся Левицька; в учасників – Катруся Стецик, Андрій Колос і Калина Дурбак; у розвідувачів – Антін Дурбак, Руслан Трач і Діяна Ставнича; у скобів і вірлиць – Василь Літепло; у старшопластунства – Петро Стецюк і Ярема Белей; у сеньйорів – Зеня Брожина та Ірена Зварич. Медичну опіку забезпечили д-р Андрій Бойко, д-р Марко Бей, Матій Лабунька.

Окружна таборова комісія – Дарка Темницька, Туня Білик-Шатинська, Джозеф Паті.

На свято прибули численні гості, зокрема радник Посольства України в США Василь Зварич з дружиною Вікторією, голова Ради директорів Федеральної Кредитової Кооперативи „Самопоміч" в Ню-Йорку і президент Українського Народного Союзу Стефан Качарай з дружиною Святославою, президент і головний екзекутивний управитель Федеральної Кредитової Кооперативи „Самопоміч" в Ню-Йорку Богдан Курчак з дружиною Богданою, скарбник, головний фінансовий управитель і член ради директорів цієї кооперативи Богдан Савицький, президент Української Національної Кредитівки Христя Балко, член Ради директорів Фундації „Побратими" д-р Юрій Куріца, голова Ради директорів Федеральної Кредитної Спілки Спілки Української Молоді в Йонкерсі, Ню-Йорк, Андрій Горбачевський з дружиною Даркою і член Ради директорів Роман Козіцький з дружиною Лесею, голова Союзу Українок Америки Маріянна Заяць, Начальний пластун Любомир Романків, голова Головної Пластової булави Володимир Базарко, голова Головної Пластової ради Таня Джулинська, голова Організаційного комітету з святкування 100-ліття Пласту Орест Джулинський, голова Крайової Пластової Ради України Ігор Фіґлюс, представники фінансових установ і громадських організацій.

Почесними гостями МПЗ-2011 були провідники Спілки Української Молоді (СУМ) в Америці – голова Крайової управи СУМ Андрій Бігун, член Крайової управи і колишній голова Богдан Гар-

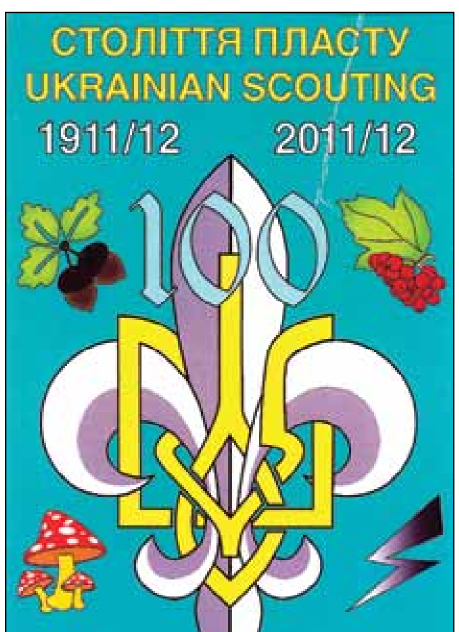
(Закінчення на стор. 18)

Митрополит-архиєпископ Української Католицької Церкви у Філядельфії Стефан Сорока (в центрі), капелян Пласту о. Іван Кащак (праворуч) та диякон Томас Ґич привели пластунів до причастя.. Фото: Фелікс Хмельковський

Владика Стефан Сорока та о. Іван Кащак освятили прапор відновленого куреня ім. Княгині Ольги. Фото: Фелікс Хмельковський

Картка, виготовлена до 100-ліття Пласту.

Ювілейна Міжкрайова Пластова Зустріч-2012 в Україні відбудеться в двох етапах.

Перший етап: 10-18 серпня – Всеукраїнські крайові табори, другий етап: 19-24 серпня – ювілейне святкування у Львові.

У програмі – відкриття ЮМПЗ-2012 на площі Ринок, екскурсії, етнографічні заняття, козацькі забави, пластовий фестиваль, ярмарок, виступи, конференція, участь у Святі Незалежности України.

Щоб взяти участь у ЮМПЗ-2012, необхідно виповнити анкету до 10 вересня цього року, яка є на інтернет-сторінці Пласту: www.plast.org.ua/100/anketa.

Докладніші інформації: www.plastscouting.org або www.plast.org.ua/100.

Міжкрайова...

(Закінчення зі стор. 17)

гай, спортовий референт Петро Колінський, капелян табору СУМ брат Вінкентій Смуляк зі Львова, референти Крайової управи СУМ Леся Гаргай і Никола Луцак, голова Управи оселі СУМ в Еленвілі, Ню-Йорк, Роман Колінський.

Провідників, гостей і спонзорів свята було вшановано у наказі, який оголосила писар відкриття Алекса Квіт. Вона повідомила, що привіти учасникам МПЗ-2011 надіслали Патріярх Української Греко-Католицької Церкви Святослав Шевчук, кардинал Любомир Гузар, Український Конґресовий Комітет Америки, Фундація „Самопоміч" та Українсько-Американська Федеральна Кредитова спілка „Самопоміч" з Чикаґо, Союз Українок Америки, крайові проводи Пласту Австралії і Пласту Канади.

З вітаннями виступили В. Зварич, який прочитав також вітального листа від Посла України в США Олександра Моцика, А. Бігун, В. Базарко, Л. Романків, П. Ставничий.

Крайова Пластова Старшина США висловила подяку установам і особам, які фінансово підтримали МПЗ-2011 та Пласт з нагоди його 100-ліття. Зокрема подякувано Федеральній Кредитовій Кооперативі „Самопоміч" в Ню-Йорку, котра подарувала 100,000 дол. на Пласт в Америці з нагоди 100-ліття Пласту, Федеральній Кредитовій Спілці СУМА, Фундації „Самопоміч" Українсько-Американської Федеральної Кредитової спілки „Самопоміч" в Чикаґо, Федеральній кредитовій спілці „Самопоміч" в Філядельфії, Українській Національній Кредитівці, Союзові Українок Америки, Карлові Підпірці, Фундації „Побратими", куреневі „Хмельниченки" та іншим. Окрему подяку було виголошено Українському Народному Союзові, який є довголітним благодійником Пласту в Америці.

Після урочистого відкриття МПЗ-2011 П. Ставничий вручив грамоти подяки провідникам установ, організацій та особам, які спонзорували МПЗ-2011, зокрема президентові УНСоюзу Стефанові Качараеві.

Після смачного обіду гості МПЗ-2011 ознайомилися з Пластовою оселею, а учасники зустрічі відразу ж розпочали змагання в різних ділянках згідно з програмою цієї велелюдної імпрези. Зокрема було проведено тереновий змаг, розпочато приготування до прогулянок.

8-10 серпня підтабори здійснили піші мандрівки по 10 миль на день, учасники мандрували також на роверах (20 миль на день), а розвідувачі – на каноях (п'ять миль на озерах). Прогулянки відбувалися в штатах Ню-Йорк, Вермонт і Ню-Гемпшір.

11 серпня відбулися піонерський змаг, змаг з куховарства, лисячий біг, концерт і вечірка, 12 серпня – олімпіяда, Велика ватра і зустрічі сеньйорів, а 13 серпня великою дефілядою куренів МПЗ-2011 було урочисто закрито.

Провід Пласту та Міжкрайової Пластової Зустрічі 2011 року.

Хорунжі куренів на Міжкрайовій Пластовій Зустрічі 2011 року.
Фото: Фелікс Хмельковський

Під час Архиєрейської Літургії співав хор під керуванням Юліяна Гайди.

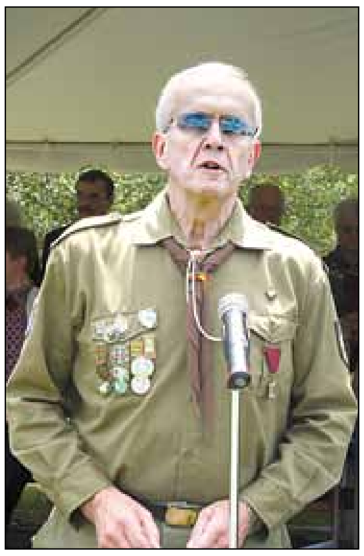

Голова Крайової пластової старшини Америки Петро Ставничий (зліва): вручив Грамоту подяки Українському Народному Союзові президентові УНСоюзу Стефанові Качараєві. *Фото: Фелікс Хмельковський*

Провідники частин звітують про готовність до дефіляди.

З вітаннями виступили (зліва): Петро Ставничий, Василь Зварич, Володимир Базарко, Андрій Бігун, Любомир Романків.

Комендант МПЗ Андрій Дурбак.

Студент Максим Геля привіз з Мюнхену символічний прапор 100-ліття Пласту.

Почесними гостями МПЗ-2011 були провідники Спілки Української Молоді в Америці на чолі з головою Крайової управи СУМ Андрієм Бігуном (четвертий зліва). *Фото: Рома Гадзевич*

Пластовий курінь „Хмельниченки“.

28-ий курінь ім. Княгині Ольги з Клівленду, Огайо.
Фото: Фелікс Хмельковський

Пластовий курінь ім. Уляни Кравченко з Едмонтону, Канада.

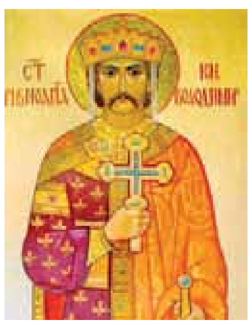

Трирічна учасниця дефіляди Люба Ференцевич машерує з батьком Тарасом та іншими членами куреня „Лісові чорти“.

Selfreliance
Ukrainian American Federal Credit Union
Самопоміч
Українсько–Американська Федеральна Кредитова Спілка
Зі Святом,
Рідна Україно
Українсько-Американська Федеральна Кредитова Спілка
60
Самопоміч
1951 2011
Іллиной / Ню Джерзі
Selfreliance.Com

З Днем Незалежності

**Наша єси Україно, а ми народ Твій,
за волю та щастя Твоє
ми змагатимемось во віки й віки!**

Без мови рідної, юначе, й народу нашого нема!
(В. Сосюра).

24
VIII

10-а стаття конституції України:

"Державною мовою України є українська мова".

**О, древньо-житнє древо України,
Пожадне волі скорення роси,
Які лиш тиктонічні переміни
Тебе не нищили! По вік єси!...
Бо правда та, яка не з половини,
А з первороду істиною є -
Во віки не всохне древо України,
Воно від Бога, наше житеє.**

(З поеми центральної академії 5-ї річниці Незалежності України)

Любіть Україну

Із святою Незалежністю України її любителів вітають о. Іван, паніматка Настя Лишик та їхні діти й внуки.

Плакат-вітання виготовив о. Іван Лишик (УПЦ в США)

Український Конґресовий Комітет Америки, Інк.
UKRAINIAN CONGRESS COMMITTEE OF AMERICA, INC.

щиро вітає українську громаду в США з нагоди

XX Річниці Відновлення Незалежности України!

Наші вітання шлемо українському народові та віримо, що Боже Провидіння подасть йому силу та мудрість у цей складний час, коли вирішується доля України.

UCCA NATIONAL OFFICE
203 Second Ave., New York, NY 10003
Phone: (212) 228-6840/6841 · Fax: (212) 254-4721
e-mail: ucca@ucca.org

UKRAINIAN NATIONAL INFORMATION SERVICE
311 Massachusetts Ave., N.E., Washington, D.C. 20002
Phone: (202) 547-0018 · Fax: (202) 543-5502
e-mail: unis@ucca.org

www.ucca.org

З ДНЕМ НЕЗАЛЕЖНОСТИ РІДНА УКРАЇНО!

Вітаємо

український народ
на рідних землях і в діяспорі.

Zenia's Travel Club LLC

ztc@earthlink.net

Громада „Українського села“
в Сомерсеті, Ню-Джерзі,
вітає українців старшого віку

з Днем Незалежности

і запрошує до проживання у нашій оселі,
де завжди пам’ятають про Україну
і шанують українські звичаї.

Ласкаво просимо до нашого гурту!

Оксана Лобачевська, голова управи

Плекатиму силу і тіла, і духа,
Щоб нарід мій вольним, могутнім зростав,
Щоб в думах журливих невольнича туга
Замовкла, а гордо щоб спів наш лунав!

В імені цілої пластової родини Америки
Крайова Пластова Старшина США
вітає весь Український народ

з нагоди

Дня Незалежности
Вільної, Самостійної і Суверенної України.

МНОГАЯ І БЛАГАЯ ЛІТА!

СЛАВА УКРАЇНІ!

НОВІ ВИДАННЯ

Ізидора Косач-Борисова: портрет на тлі епохи

Володимир Даниленко. „Ізидора, рідна сестра Лесі Українки: від сталінських таборів до еміґрації". Київ: „Смолоскип", 2011. 255 стор.

Олег Коцарев

Нова книжка – спільне видання видавництва „Смолоскип", Національної Академії Наук України, Інституту української археографії та джерелознавства ім. Михайла Грушевського та Галузевого державного архіву Служби безпеки України – вийшла коштом Фундації ім. Івана Багряного. Книжка написана на підставі розсекречених документів колишнього КҐБ.

Родина Косачів, у якій народилася видатна письменниця, взагалі перебуває ніби „в тіні" Лесі Українки. А між тим вона була одним з яскравих і потужних середовищ української інтеліґенції ХХ ст. Косачівська „затіненість" спричинена не лише об'єктивно більшою популярністю постаті Лесі Українки, є й іншими причинами, про які розповідає книжка Володимира Даниленка. Річ у тім, що значна частина представників цієї родини потрапила в жорна радянських репресій, а в кращому випадку просто зазнала гонінь.

Підставами були і шляхетне походження, й український патріотизм, і „соціяльно неблизька" освіченість, і „буржуазно-націоналістичне" коло спілкування, і те, що Косачі, до прикладу, часто не боялися надавати допомогу „міченим" сталінським жертвам чи їхнім родичам. Та, зрештою, в ті часи не такими вже й необхідними були підстави. Щоправда, у спілкуванні з родиною Косачів репресивні органи почували себе трохи скутими: все ж таки близькі люди до Лесі Українки, котра була надзвичайно популярною до революції й на яку вдягли „більшовицький костюм" після неї. Значною мірою завдяки цьому героїня книжки, Ізидора Косач-Борисова й вижила.

Вона народилася 1888 року в Колодяжному на Волині. Перейшовши характерне шляхетно-артистичне дитинство, вона обрала собі радикально інше життєве заняття, ніж сестра – стала агрономом за фахом, займалася сільськогосподарською наукою, викладала. 1937 року її заарештували. Вирок – вісім років за „контрреволюційну діяльність і провокаційні чутки".

Учасники презентації (зліва): Володимир Даниленко, Лариса Мірошниченко, директор видавництва „Смолоскип" Ростислав Семків.

Про все це розповідає В. Даниленко в першій частині книжки. З посиланням на різні, як документальні, так і усні джерела він переповідає біографію І. Косач-Борисової. З одного боку, ця біографія типова, в ній, ніби у краплі води, відбиваються долі багатьох культурних мешканців України в першій половині ХХ ст. З іншого – не зовсім типова. Героїні В. Даниленка пощастило в двох моментах, як щастило далеко не кожному несправедливо ув'язненому громадянинові „імперії зла".

По-перше, як уже говорилося, вона була сестрою шанованої в СРСР „революційної письменниці". По-друге, вона потрапила до табору в доволі переламний момент, коли Йосиф Сталін вирішив трохи збавити оберти репресивної машини, а заодно й позбутися виконавців – як Миколи Єжова, так і значної кількости рядових енкаведистів. За багатьма свідченнями, після заміни М. Єжова на Лаврентія Берію та оголошення першого „ворогом народу" відбулися масові арешти вчорашніх катів, система якийсь час працювала зі збоями, а частині жертв удалося пом'якшити свій вирок. Декому – навіть взагалі порятуватися. Серед них виявилася й І. Косач-Борисова. Вона та її рідня реґулярно писала заяви про перегляд справи, і зрештою, врахувавши бажаність присутности на ювілейних заходах на честь Лесі Українки, система змилостивилась.

Потім було перебування в окупованому німцями Києві. Як стверджує В. Даниленко, І. Косач-Борисова була пов'язана з українським підпіллям, що й не дивно, зважаючи на її настрої та кривду, заподіяну їй радянською владою. Вона працювала в органах цивільного самоврядування. В умовах німецької окупації управи, комітети та інші структури виконували дуже небагато реальних функцій, зазнавали постійного тиску з боку радянських аґентів та нацистської влади. Фактично вони радше дискредитували своїх співробітників, ніж надавали практичну допомогу населенню. Адже пляни побудови „нової Европи" не передбачали відродження і розвитку України, набагато більш пасувало німцям голодне вимирання місцевого населення. Втім, посада в тресті „Цукроцентраль" допомагала займатись аґітацєю, поширювати певні матеріяли, хоч якось прогодуватися.

Можливо, саме ім'я допомогло нашій героїні звільнитися ще й з ґестапівської в'язниці, куди вона потрапила разом з іншими підпільниками. А потім їй знову пощастило – порятувавшись від фронту і неминучої помсти НКВД, І. Косач-Борисова опинилася в Америці, де прожила ще багато років. Померла вона 1980 року.

Текстові В. Даниленка властивий приємний документалізм, не лише гучні слова про знамениту родину,

(Закінчення на стор. 32)

СПОРТ

Футбольний турнір УСЦАК-Схід відбувся на оселі „Тризубівка“

ГОРШАМ, Пенсильванія. – Цьогорічний футбольний турнір Української Спортової Централі Америки й Канади (УСЦАК)-Схід на першість східнього побережжя США відбувся 23 липня на „Тризубівці“ – оселі Українського спортового осередку „Тризуб“.

У турнірі взяли участь Український спортовий клюб в Ню-Йорку, „Крилаті“ – Йонкерс, Ню-Йорк, Українське спортове товариство „Чорноморська Січ“ – Випані, Ню-Джерзі, УСО „Тризуб“ – Філядельфія.

На відкритті турніру змагунів привітали президент УСЦАК Іриней Ісаїв, президент УСО „Тризуб“ Ярослав Козак і ланковий футболу УСЦАК Євген Чижович. Директор турніру Данило Ниш (УСО „Тризуб“) подав останні вказівки командам. Через велику спеку змагання були скорочені до двох разів по 25 хвилин.

Чемпіоном 2011 року стала дружина УСО „Тризуб“, друге місце посіла дружина „Крилаті“.

Відбулося вручення нагород, які встановив УСО „Тризуб“.

Роман Лужецький

Висліди змагань:

УСО „Тризуб“ – „Крилаті“	4:1
УСК – УСТ „Ч. Січ“	2:0
УСО „Тризуб“ – УСК	1:0
„Крилаті“ – УСТ „Ч. Січ“	2:0
УСО „Тризуб“ – „Ч. Січ“	3:0
„Крилаті“ – УСК –	1:0

Чемпіони футбольного турніру – команда „Тризуба“. В другому ряді – перший зліва Михайло Юрчак – управитель команди, п’ятий зліва Петро Борецький – тренер, крайній справа Петро Харечко – помічник тренера.
Фото: Роман Лужецький.

Президент Української Спортової Централі Америки й Канади Іриней Ісаїв і президент „Тризуба“ Ярослав Козак нагороджують чемпіонів футбольного турніру – команду „Тризуба“. *Фото: Роман Лужецький*

Молоді футболісти змагалися на „Тризубівці“

Директор турніру Данило Ниш та учасниця змагань Черіл Манато.
Фото: Роман Лужецький

ГОРШАМ, Пенсильванія. – Чудова погода та сприятливі умови змагань чекали на 198 команд, які приїхали з штатів атлантичного узбережжя США та Канади на 10-ий національний молодіжний щорічний турнір копаного м’яча, який відбувся під час святкування Дня пам’яті.

27 травня на полях оселі „Тризубівка“ відбулась святкова церемонія відкриття ігор, які тривали до 29 травня, коли було проведено фінальні ігри.

Численні футбольні клюби представили свої найкращі команди. Команди українсько-американського футбольного клюбу „Тризуб“ здобули 13 перших та сім других місць.

28 травня відбулось святкування, на якому гравці, їхні родичі та запрошені гості насолоджувались чудовим вечором під акомпіямент гурту „Північна Ява“.

Директором турніру був Данило Ниш. На згадку про турнір кожен його учасник та команди-фіналісти отримали подарункові чаші з символом українського „Тризуба“ та грамоти.

Роман Лужецький

У нападі – наймолодша група дівчаток команди „Тризуба“.
Фото: Роман Лужецький

Електронна пошта відділу оголошень:
adukr@optonline.net

МАЛЬОВНИЧА УКРАЇНА

„Скелі Довбуша" – казковий лябіринт

БУБНИЩЕ, Івано-Франківська область. – „Скелі Довбуша" - це химерне нагромадження скель недалеко від Болехова, біля села Бубнище. Саме тут, на висоті 668 метрів над рівнем моря, є унікальний скельний комплекс, названий на честь леґендарного опришка Олекси Довбуша.

Сотні екскурсантів щоденно приїздять сюди з Трускавця, Моршина, інших міст України та з-за кордону, щоб побачити кам'яний лябіринт шириною 200 метрів, який простягся майже на один кілометр.

Над ними зімкнувся буковий та смерековий ліс – м'який килим з листя і хвої... А навкруги переливається чиста синява, що закінчується на обрії жовтим колоссям збіжжя.

З півночі, мов сторож біля входу у лябіринт, стоїть одинокий кам'яний велетень висотою 50 метрів – незвичайний за формою камінь, покраяний вертикальними тріщинами. Поблизу від нього розташована інша група кам'яних сторожів, а далі на схід вони виринають наче воїни, що підіймаються з долини на гору.

Таємничість збуджує уяву, думки. Тут віє давниною, яка ніби промовляє з кожного каменя, з кожного куточка. Ось стрімка прямовисна скеля висотою 40 мерів. Тонесенько, ледь помітною смужкою тягнеться по ній стежечка.

На південно-західньому куті кам'яної гряди зберігся невеликий майданчик. З півночі та півдня він притулився до крутих скель, з заходу його оточує штучний рів. Паралельно до рову площу захищено валом, який пізніше обмурували камінням. Система сходів виводить відвідувачів на середню та верхню частини скель, де також збережені сліди забудови.

Це – фортеця X ст. Для забезпечення фортеці водою видовбали квадратну цистерну, яка наполовину засипана, але має ще чотири метри глибини. Цистерна видовбана у природній ущелині, яку розширили, вирубали сходинки, а верх перекрили кам'яним склепінням.

Відомий науковець Михайло Рожко, досліджуючи скелі, здійснив аналізу розчину кладки перекриття і відніс його до другої половини XIII ст.

У скелях вибито декілька печер штучного походження. Поєднання, а в окремих місцях доповнення дерев'яної забудови природними скелями створило цільний архітектурний образ.

У народі печери називають Довбушевими, хоч добре відомо, що Довбуш не мав стаціонарних укріплень. Він був тут лише один раз, і то короткочасно, у 1744 році. Побували тут інші опришки, зокрема Іван Бойчук. Але вони стояли недовго і не мали часу на створення укріплень.

Зараз тут можна пройти незвичними доріжками між кам'яними велетнями, або ж на канаті досягти вершин велетнів і звідти побачити щільний покрів букового та смерекового лісу.

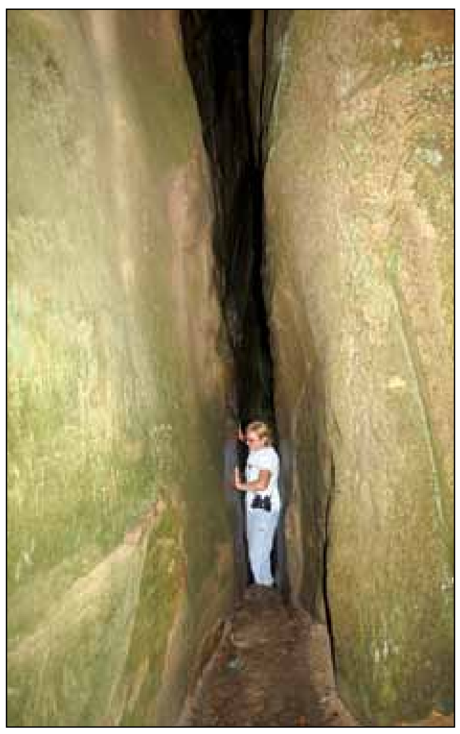
Олександер Костирко

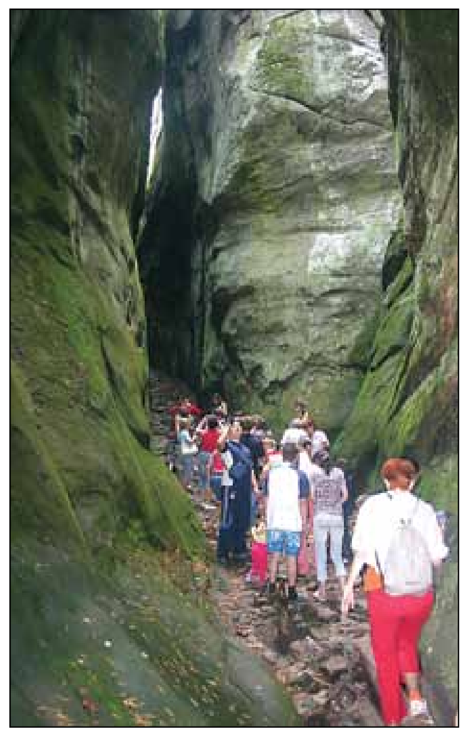

Навкруги переливається чиста синява Карпат.

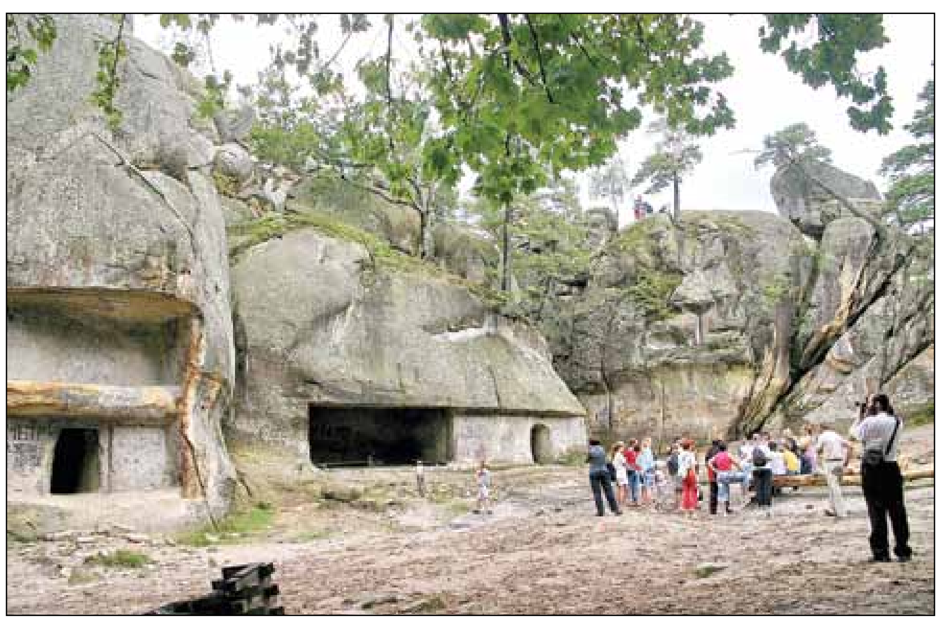

Кам'яний велет при вході до лябіринту.

У кам'яному лябіринті.

Довбушеві печери. Фото: Олександер Костирко

Ізидора Косач...

(Закінчення зі стор. 30)

а й посилання на важливі джерела, звернення до загально-історичного контексту, вміння передати жаский дух доби. Та й зрештою кому його передавати, як не співробітникові Галузевого державного архіву СБУ?

Другу частину книжки склали спогади самої І. Косач-Борисової під назвою „Із минулого та пережитого". Вони були опубліковані в 1971 році у часописі Союзу Українок Америки „Наше життя" і присвячені різноманітним подробицям радянських репресій 1930-их років, які І. Косач-Борисова відчула на собі.

Третя частина зветься „Оперативна інформація НКВС УРСР про українську інтеліґенцію". Це зведення різних доносів, що розповідають про настрої та розмови представників інтеліґенції, зокрема кола спілкування І. Косач-Борисової (виглядає, що це тільки частина більшого документу, дуже хотілося б колись побачити його виданим повністю).

Доноси дуже докладні, створюють доволі чітку картину політичних поглядів українців, особливо освіченої та нерусифікованої їх частини. Звісно, виникає елементарне питання: чи вірити цим донесенням? Чи справді їх „персонажі" говорили те, що там написано, чи це наклепи? Однозначної відповіді на це питання ми вже не отримаємо. Та все ж, мені здається, в загальних, головних рисах „стукачам" повірити можна. Бо ті погляди й настрої, про які свідчить „Оперативна інформація…", є логічно вмотивовані тодішньою обстановкою в країні. А картина така: чимало представників української інтеліґенції тихо ненавиділи радянську владу, хоча вже й звикли та певною мірою адаптувалися до життя при ній. Не сподіваючись на власні сили, єдину надію вони покладали на вибух війни, котра мала би змести більшовиків з України.

Багато хто з них при цьому виразно орієнтувався на німців, чекав, що вони дадуть Україні самостійність, виведуть її з напівголодного життя. Уся катастрофічна неадекватність таких поглядів, цього „підліткового націоналізму", виявилась кількома роками пізніше. Війна і „побудова нової Европи" нікуди Україну не вивели й не надали їй ніяких прав, а лише зруйнували її під корінь.

Завершує книжку набір фотодокументів. Це і портрети персонажів видання – самої І. Косач-Борисової, її родичів, сучасників, що так чи інакше тут фіґурують. І копії матеріялів кримінальної справи, різноманітних довідок, виконаних характерними тогочасними шрифтами і почерками. І фотографії місць у Києві, з якими були пов'язані долі героїв цієї драматичної історії.

Презентація книжок В. Даниленка „Ізидора, рідна сестра Лесі Українки: від сталінських таборів до еміґрації" та Лариси Мірошниченко „Леся Українка: життя і тексти" відбулася 17 травня у Києві, у книгарні „Є". Виступали директор видавництва „Смолоскип" Ростислав Семків та автори обох книжок.

Кілька думок у світлу пам’ять мґр. Дарії Кузик

Св. п. Дарія Кузик

Несподівано прочитав у „Свободі“ з 6 травня, що 23 березня цього року у Трентоні перенеслась у Божу вічність мґр. Дарія-Наталія Кузик (з роду Кассіян).

На жаль, не мав я можливости бути на похороні покійної і попрощати у Божі засвіти як довголітню активну діячку патріярхального руху. Мене з покійною Дарією в’язали на патріярхальному форумі довгі роки тісної співпраці, і це дає мені право висловити кілька думок у світлу пам’ять цієї діяльної і самовідданої українки.

У патріярхальному русі й, як також в українському громадському і культурному житті, Д. Кузик належала до особливих жінок. Їй властиві були любов до Церкви й українського народу й водночас глибоке розуміння проблем українсько-культурного і релігійно-церковного життя. Для цих цілей вона з посвятою працювала і була взірцем для багатьох інших в нашій громаді.

Ці особливо позитивні прикмети вона винесла з родинного дому. Її батько,Теодозій Кассіян, брав участь у визвольних змаганнях Української Галицької Армії, з якою пройшов мужній шлях включно з „Чотирикутником смерти“, тифом і польським полоном.

Дарія народилась 27 лютого 1923 року у селі Устечко біля Заліщиків, у західній Україні. Вже у юнацькому віці, у 1939 році, стала секретарем Союзу Українок у Перемишлі і на цьому становищі працювала до 1944 року, коли довелось покидати рідні землі.

У Західній Німеччині, баварському місті Ляндсгут, котре в той час належало до американської окупаційної зони, прожила до еміґрації до США в 1948 році. Д. Кассіян одружилась з відомим громадсько-політичним діячем, публіцистом інж. Дмитром Кузиком.

З юнацьких років вона мала нахил до музики. Своє бажання здійснила щойно у США, вступивши до Філядельфійської консерваторії, кляси скрипки, яку з успіхом закінчила 1958 року. У 1960 році у цій же консерваторії здобула ступень маґістра музикознавства. Як професійна скрипалька співпрацювала з консерваторією у Трентоні і викладала музику у декількох американських музичних школах.

Водночас виховувала синів Романа і Володаря, яким разом з чоловіком Дмитром дали родинно-патріотичне і релігійне виховання та високу освіту. Разом з тим залишалася активною в українському культурно-громадському і релігійно-церковному житті.

Очолювала відділ Союзу Українок Америки у Трентоні, допомагала у видавничо-публіцистичній праці чоловікові, який був редактором журнала „Наш Голос“.

З постанням ідеї патріярхату Української Католицької Церкви, яку проголосив на Другому Вселенському Ватиканському Соборі 18-літній каторжник, Митрополит Києво-Галицький Йосиф Сліпий, активно включилась у ряди патріярхального руху.

На світанку цього руху була обрана секретарем Комісії для створення Світового Товариства за патріярхальний устрій УКЦеркви, яку очолював д-р Роман Криштальський, а членами були ред. Василь Пасічняк і д-р Володимир Пушкар.

Патріярхальний рух був довгі роки надзвичайно динамічний, включно з початком XXI ст. Д. Кузик постійно перебувала у центрі цього процесу. Була учасницею демонстрацій, конференцій, з’їздів і нарад в США, Римі й Україні.

Для патріярхального руху і Церкви покійна віддала багато років подвижницької праці – як секретар управи Світового Патріярхального Товариства, голова патріярхального відділу у Трентоні й автор низки статтей на релігійно-церковні теми і 427-сторінкової публіцистичної праці „В обороні Церкви і народу“, що з’явилась у Львові 2006 року.

У цій книзі авторка дбайливо подала цілу низку матеріялів історичного значення про постання і розвиток патріярхального руху.

Наприкінці книжки вміщено фраґменти спогадів про батька Дарії під назвою: „Теодозій Кассіян, хорунжий УГА“, його власні спогади і також спогади про її чоловіка, відомого громадсько-політичного діяча і публіциста інж. Дмитра Кузика.

Покійна Дарія відходила у Божі засвіти приготованою – як практикуюча і тому сильна духом християнка. Відійшла на 88-му році сповненого працею життя.

Микола Галів,
Ню-Йорк

У пам’ять мґр. Євгена Іванкова

Євгена Іванкова в ніч з 27 на 28 липня покликав до себе з цього світу Господь у свій світ, у царство вічности.

Ми знали Є. Іванкова як доброго чоловіка і батька, який разом з дружиною виховав двох гарних дітей, подбавши про те, щоб вони здобули вищу освіту. Ми знали його як доброго дідуся, який тішився своїми онуками і дбав про те, щоб вони засвоїли добрі людські якості.

Ми знали Є. Іванкова як гарну людину, спокійну, яка завжди відчувала потребу бути корисним членом нашої української спільноти, для якого національні ідеали, зокрема твердий релігійний ґрунт, становили сенс життя.

Є. Іванків вважав, що жити на цій землі означало бути активною людиною, працьовитою, турботливою в щоденному житті. Він вважав, що людина має любити свій народ, свою Церкву й віддати для них свої сили.

Це була життєва філософія Є. Іванкова. Ми в тому переконувалися багато разів, спостерігаючи за ним під час його різних виступів та читаючи його статті у різних виданнях. Є. Іванків був взірцевою людиною, і таким він залишиться у нашій пам’яті назавжди.

Народився Є. Іванків 4 грудня 1921 року в місті Стрий, Львівська область. Після закінчення ґімназії розпочав богословські студії у Львові, які закінчив у Зальцбурзі, Австрія. В 1950 році еміґрував до Америки і оселився в Бінґгемтоні, Ню-Йорк, де зустрів Марію, яка стала його вірною подругою в житті. У 1951 році народився син Нестор. У 1954 році родина Іванкових переїхала до Чикаґо, де народилася їхня донечка Надійка. Він працюва бухгальтером в американських фірмах, а останньою його працею була позиція в Українській щадничій касі „Самопоміч“, у позичковому відділі .

У 1978 році він здобув маґістерський ступінь з богослов’я в Українському Католицькому Університеті в Римі, написавши працю „Вічний Великдень – Христове Воскресіння в літературному житті Української Церкви“. Ця його праця друкувалася у журналі „Богословія“ та була видана окремою книжкою.

Життя Є. Іванкова було багатогранним. Ще з молодих літ він писав вірші, а проживаючи в Чикаґо, ще більше присвятив себе поезії, у якій переважала патріотична та релігійна тематика. Багато його віршів були присвячені Патріярхові Йосифові Сліпому, Митрополитові Андреєві Шептицькому, визначним державницьким постаттям, різним героїчним подіям. До деяких його віршів була написана в Україні музика і вони стали піснями. Частина його поетичного доробку вийшла друком в збірках „Крізь призму вічности“, „Містерія життя“ та „Назустріч соняшним вікам“. Крім оригінальних поезій, він залишив переклади з англійської, німецької та польської мов.

Є. Іванків умів спостерігати події і бачити їх з точки зору релігійного та національного стану речей. Він мав мужність висловити свою позицію і критичну думку, коли справи йшли не так, як треба. Його турбували речі, які загрожували і які сьогодні загрожують нашій державності, нашій Церкві. Його турбувало, що деяка частина духовенства дозволяла собі відхилення, які він називав переходом до універсалізму. Він постійно писав статті на церковно-релігійну тематику, в яких порушував обрядові, богословські, церковні, а навіть політичні питання.

Св. п. Євген Іванків у молоді роки.

Давніші його статті вийшли окремою збіркою „Український Християнський світ“ в Україні, в 1992 році.

Є. Іванків був активним членом Братства св. Андрія, а для загальних зборів парафії багаторазово писав проєкти резолюцій, в яких висловлювалася позиція парафії свв. Володимира й Ольги.

Ми будемо згадувати Є. Іванкова як глибоко віруючого християнина, релігійого діяча, патріота українського народу і Української Греко-Католицької Церкви.

Лука Костелина,
Чикаґо

Шкільна Рада при УККА
зі смутком повідомляє, що11 липня 2011 р.
в Tulsa, OK, на 100-му році життя померла

св. п.

СТЕФАНІЯ КВАСОВСЬКА

Довголітній член Управи Шкільної Ради,
адміністратор учительських семінарів та
директор Школи українознавства в Пасейку, Н. Дж.

Похорон відбувся 21 липня 2011 року в Tulsa, OK.

Складаємо щирі співчуття
дочці Хрестині Кравців з родиною.

Управа Шкільної Ради

За мову і зміст посмертних оголошень і подяк редакція не відповідає

З глибоким смутком повідомляємо рідних, приятелів і знайомих, що 14 серпня 2011 р. відійшла у Божу вічність на 98-му році життя наша найдорожча

св. п.

Іванна Олена (Нуся)

дочка отця Івана та Ірини Михайлів

Городиська

Нар. 22-го лютого 1914 року в селі Вороців близько Львова.

Впродовж довгого та різноманітного життя в Україні і на еміґрації своєю скромною присутністю та невтомною працею як громадська діячка при Пласті та Союзі Українок, при парафії катедри св. о. Миколая у Чикаґо, так як вчителька-бібліотекарка, наша Нуся збагачувала життя всіх, молодих і старших, близьких і далеких.

ПАРАСТАС відбувся в п’ятницю, 19 серпня 2011 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Музики у Чикаґо, Ілл.

ПАНАХИДА буде відправлена в суботу, 20 серпня о год. 10-ій ранку в похоронному заведенні Музики.

ПОХОРОН відбудеться в суботу, 20 серпня о год. 10:30 ранку в Українській католицькій катедрі св. о. Миколая, відтак на парафіяльному цвинтарі.

У глибокому смутку залишилися:

Сини	**– Іван з дружиною Любою та дітьми Левом, Всеволодом і Уляною**
	– Нестор з дружиною Зор’яною
Брат	**– Евген Михайлів з дружиною Богданною та дітьми Олею і Борисом з родинами**
Сестра	**– Марія Михайлів-Антонів з чоловіком Стефаном та дітьми Мотрією та Мироном з родинами**
Хресна	**– Маруся Дурбак-Миськів з чоловіком Юрієм**
Хресний	**– Зенон Балазюк з дружиною Анною та дітьми Андрієм та Наталією з родинами.**
Свати	**– Василь Ільчишин з дружиною Ольгою та родиною,**
	– Олена Морозевич з родиною
Родини	**–Дурбак, Балазюк, Михайлів, Гарас, Ткачук, Гарт, Городиський та ближча і дальша родина в Америці, Україні, Канаді, й Німеччині.**

Замість квітів, пожертви можна надсилати на потреби:
Пластової Станиці в Чикаґо,
стипендії через Союз Українок в Чикаґо,
або на
Українську Католицьку Освітню Фундацію:
Ukrainian Catholic Education Foundation (UCEF),
2247 West Chicago Avenue, Chicago, IL 60622.

Вічна Її пам’ять!

---

2 липня 2011 р. в Seminole на Фльориді відійшла у вічність

св. п.

ЗЕНЯ БУНДЗЯК

нар. 25 січня 1924 р. в Городенці, Україна, дочка Ізидора і Каролини Лавришко.

Її мандрівка переходила через Відень, Берхтесґаден, а в Америці від 1949 р. – Нюарк, Йонкерс, Кергонксон і Семінол на Фльориді.

В Німеччині закінчила ґімназію і музичну освіту. Зеня обдарована музичним талантом та професійним вишколом, мала можливість виступати в Америці й Европі. Вона була членом хору при церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку. Була оперною співачкою-солісткою. В 1988 р. з нагоди тисячоліття християнства України виступала у Ватикані в Папській авдиторії, де були присутніми Їх Святість Папа Іван Павло II і Кардинал Йосиф Сліпий. Українська громада та її розвій для неї був головним мотивом. Вона належала та підтримувала багато організацій. Головне задоволення приносило членство в ЛМК та ОМУА в Ню-Йорку. Олександер Архипенко за виступ Зені подарував їй картину з автографом.

Великим смутком Зені були втрата сестри Наді в 40-их рр., чоловіка Івана в 1999 р. і сина Олександра (її Леся) в 2010 р.

Зеня залишила у смутку:

сина	**– Ізидора Бундзяка з невісткою Алісія**
сестру	**– Марійку Мороз з чоловіком Осипом і синами Андрієм і Мироном з родинами**
невістку	**– Ірину Бундзяк з дітьми Андрієм, Ларисою й Христиною**

дальшу родину в Америці і Канаді.

Життя Зені приносило велику радість, втіху і задоволення родині, приятелям, а пам’ять про неї буде живою для всіх нас хто її знав.

Нехай Господь душу покійної прийме до Вічного Царства Небесного.

Наша щира вдячність всім за вислови співчуття та молитви в цей для нас болючий час.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 7 липня в похоронному заведенні Whalen & Ball Funeral Home, Yonkers, NY, а 8 липня в церкві св. Михаїла. Похована біля чоловіка Івана і своїх батьків на цвинтарі Mt. Hope, Yonkers, NY.

Родина

Ділимося сумною вісткою з членами Українського Історичного Товариства та українською громадою, що 8 серпня 2011 р. в Альбакиркі (Ню Мексико) відійшов у вічність

св. п.

д-р. ТЕОДОР МАЦЬКІВ

нар. 30 травня 1918 р. в селі Струтин на Івано-Франківщині.

Видатний історик, дійсний член Українського Історичного Товариства, член Редакційної колеґії журналу «Український Історик», професор Акронського, Гайдельберзького та Українського Вільного університетів, автор численних історичних досліджень, в тому числі монографій про гетьманів Богдана Хмельницького та Івана Мазепу.

Висловлюємо щирі співчуття синові Стефанові з дружиною та родині Покійного.

Вічна Йому пам’ять!

Управа Українського Історичного Товариства